

Chương 26

Tuấn Mạo Ngọc Diện Cam Huỷ Thương

Xế trưa hôm đó, ba con ngựa, một chiếc xe cùng lên đường hướng bắc, chẳng bao lâu đã đến kinh đô nhà Nguyên là Đại Đô. Thời đó người Mông Cổ dùng ngựa mà chinh phục nước Tàu, đất đai của họ rộng đến mấy vạn dặm, xưa nay các đế quốc tính theo diện tích không có nước nào lớn bằng. Đại Đô về sau gọi là Bắc Kinh, là nơi nhà vua ở, các tiểu quốc, các sứ thần đến triều cống không biết bao nhiêu mà kể. Bọn Trương Vô Kỵ vừa vào cửa thành đã thấy trên đường rất nhiều người qua lại, một số đông tóc vàng mắt xanh.

Bốn người đi đến phía tây, kiếm một khách điểm nghỉ ngơi. Dương Tiêu chỉ tiêu rộng rãi, làm như một khách thương buôn bán lớn, gọi ba phòng hạng nhất. Điểm tiểu nhị thấy thế xun xoe đon đả, phục thị rất ân cần.

Dương Tiêu hỏi thăm xem Đại Đô trong thành có cổ tích danh thắng nào, nói chuyện một hồi, làm như vô tình hỏi đến các chùa chiền miếu mạo. Chùa đầu tiên điểm tiểu nhị nói đến là chùa Vạn An:

- Chùa Vạn An có một cái rừng thật lớn, bên trong chùa lại có ba tượng Phật bằng đồng, dù có đi khắp thiên hạ cũng không tìm đâu ra pho tượng thứ tư lớn như thế, ai cũng nên đến xem cho biết. Có điều khách quan thật không may, độ nửa năm nay, trong chùa có các Phật gia tây phiên ở, dân thường không ai dám vào nữa.

Dương Tiêu hỏi:

- Có phiên tạng ở ư? Đến xem cũng không được à?

Tên tiểu nhị le lưỡi, nhìn quanh bốn bề nói khẽ:

- Không phải là tiểu nhân lắm chuyện nhưng khách quan mới đến kinh đô lần đầu, nói năng nên cẩn thận. Những Phật gia tây phiên kia gặp ai thích

đánh là đánh, muốn giết là giết, thấy đàn bà con gái xinh đẹp là bắt vào chùa. Đó là do hoàng thượng kim khẩu hạ thánh chỉ cho họ làm. Đâu có ai dám vượt râu hùm mà lại gần các tây phiến Phật gia đó làm chi?

Các phiến tăng Tây Vực dựa thế người Mông Cổ, hoành hành vô pháp, khinh khi người Hán, Dương Tiêu đã biết từ lâu, có điều không ngờ ngay giữa kinh thành mà không e ngại gì, nên không nói gì thêm với gã tiểu nhị nữa.

Ăn cơm chiều xong, mọi người nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, đợi đến canh hai, ba người mới nhảy cửa sổ ra, chạy về hướng tây tìm kiếm. Chùa Vạn An có lầu cao bốn tầng, sau chùa có một tòa bảo tháp mười ba gác nên từ xa đã thấy ngay. Trương Vô Kỵ, Vi Nhất Tiểu, Dương Tiêu ba người thi triển khinh công, chỉ giây lát đã đến trước cửa chùa. Ba người ra hiệu cho nhau, cùng lên qua phía bên trái chùa, toan trèo lên bảo tháp, để từ trên cao nhìn xuống quan sát toàn cảnh. Ngờ đâu khi tới cách tháp chừng hai chục trượng, thấy trên tháp có bóng người thấp thoáng, trên mỗi tầng đều có người qua lại tuần tra, dưới chân tháp cũng có đến hai ba chục người canh gác.

Ba người thấy thế, vừa mừng vừa lo, tháp này thủ vệ nghiêm ngặt, các người của phái Thiếu Lâm, Võ Đang hẳn là bị nhốt nơi đây, cũng bỏ công đi dò thám. Có điều kẻ địch canh gác cẩn mật như thế, muốn cứu người quả không phải dễ dàng. Hướng chi Không Văn, Không Trí, Tống Viễn Kiều, Du Liên Châu, Trương Tùng Khê các người ai ai cũng võ công trác tuyệt, vậy mà đều bị bắt cả, hẳn là đối phương có nhiều cao thủ, thủ đoạn lại cũng hơn người, chẳng cần nói thì cũng biết. Trước khi đi, ba người đã bàn tính không thể hành sự cầu thả, thành thử thấy vậy bèn toan tháo lui.

Ngay lúc đó, trên từng thứ sáu của bảo tháp có ánh lửa lấp loáng, tám chín người cầm đuốc đi chậm chậm đi xuống tầng thứ năm, rồi tầng thứ tư, đến tầng cuối cùng theo cửa chính của bảo tháp đi ra phía chùa. Dương Tiêu vẫy tay, từ bên hông men ra. Trong chùa Vạn An cây nào cây nấy đều là cổ thụ, ba người nấp sau gốc cây, cứ mỗi khi nghe gió thổi lại chạy lên vài trượng. Ba người khinh công tuy cao thật, nhưng cũng sợ bị người ta phát giác, nên cũng phải nhờ đến gió lay, lá rụng mới dám di động.

Cứ như thế khi lên được độ hơn hai chục trượng rồi mới thấy rõ hơn chục người đàn ông mặc áo vàng, trong tay ai cũng có binh khí, áp giải một ông già mặc trường bào, tay áo thụng. Người đó ngẫu nhiên quay đầu lại, Trương Vô Kỵ nhìn rõ mặt chính là chủ môn phái Côn Lôn Thiết Cầm tiên sinh

Hà Thái Xung, trong lòng không khỏi xốn xang: "Quả nhiên cả Hà Thái Xung cũng ở đây".

Bọn người đó đi vào chùa Vạn An bằng cửa sau, ba người chờ một lát, thấy bốn bề quả không có ai mới theo cửa đó lên vào. Ngôi chùa này thật nhiều phòng ốc, qui mô rất lớn, tương tự như chùa Thiếu Lâm, thấy bên trong song cửa một tòa đại điện đèn đuốc sáng trưng, xem chừng Hà Thái Xung bị bắt đem vào đây. Ba người len lén tiến tới, đến bên ngoài điện. Trương Vô Kỵ nằm phục dưới đất, nhìn vào khe hở của cửa sổ. Dương Tiêu và Vi Nhất Tiểu đứng hai bên canh gác, đề phòng bị tập kích. Ba người tuy võ nghệ cao cường, đảm lược lớn, nhưng lúc này đi vào đầm rông hang hổ, trong bụng không khỏi phập phồng.

Khe cửa rất hẹp, Trương Vô Kỵ chỉ nhìn được nửa thân dưới của Hà Thái Xung, còn bên trong có những ai thì không sao biết được. Chỉ nghe Hà Thái Xung hậm hực nói:

- Ta trúng phải gian kế, lọt vào tay các ngươi, muốn giết thì giết, muốn xẻo thì xẻo, một lời là xong. Còn bắt ép ta làm ưng khuyển cho triều đình thì nhất định là không được, dù có nói ba năm năm năm cũng chỉ phí lời thôi.

Trương Vô Kỵ ngậm gật đầu, nghĩ thầm: "Vị Hà tiên sinh này tuy không phải chính nhân quân tử, nhưng ở lúc nguy nan mà vẫn vững lòng, không mất khí khái của chương môn một phái".

Lại nghe tiếng một người đàn ông giọng lạnh như tiền:

- Ngươi nếu cố chấp không đổi, chủ nhân cũng không ép. Thế qui củ ở đây ngươi đã biết chưa?

Hà Thái Xung nói:

- Dù có cả mười ngón tay ta đều bị chặt đứt, cũng không chịu đầu hàng.

Người kia nói:

- Được, để ta nói lại một lượt, nếu ngươi thắng được ba người trong chúng ta thì lập tức thả ngươi ra. Còn như nếu thua, thì sẽ bị chặt đứt một ngón tay, giam thêm một tháng, sẽ hỏi lại xem hàng hay không hàng.

Hà Thái Xung đáp:

- Ta đã đứt mất hai ngón tay rồi, có đứt thêm ngón nữa, thì cũng đã sao? Đưa kiếm cho ta.

Người kia cười khẩy:

- Đợi đến khi người cả mười ngón tay đều đứt hết, lúc ấy mới đầu hàng thì bọn ta cũng chẳng cần cái con người bỏ đi ấy làm gì. Đưa kiếm cho y. Ma Ha Ba Tư, người đấu với y xem nào.

Một người giọng ồm ồm đáp:

- Vâng.

Trương Vô Kỵ ám vận thần công lên ngón tay, nhẹ nhàng moi cái khe hở ra một mảng, thấy Hà Thái Xung tay cầm một thanh kiếm gỗ, mũi kiếm có bọc vải, vừa mềm vừa lứt, không cách nào có thể đả thương người khác được. Còn trước mặt y là một phiến tảng cao to, tay cầm một thanh giới đao sáng loáng. Hai bên binh khí kẻ sắc người cùn khác nhau như thế đâu cần phải tỉ thí, ai mạnh ai yếu đã thấy ngay. Thế nhưng Hà Thái Xung không sợ hãi chút nào, vung thanh kiếm gỗ một cái, nói:

- Xin mời.

Nghe soẹt một cái y đã đâm ra một kiếm khí thế thật là độc địa. Kiếm pháp của phái Côn Lôn, quả nhiên có chỗ độc đáo. Gã phiến tảng Ma Ha Ba Tư kia tuy thân thể to lớn nhưng hành động lại nhanh nhẹn, thanh giới đao liền vung ra, nhát nào cũng nhắm chỗ yếu hại của Hà Thái Xung chém tới. Trương Vô Kỵ chỉ coi mấy chiêu đã ngâm kinh hãi: "Sao Hà tiên sinh bước chân bông bênh, hơi thở dồn dập, dường như nội lực mất hết không còn gì cả?".

Kiếm pháp của Hà Thái Xung tuy tinh diệu, nội lực so với người thường cũng chẳng khác gì, những lợi hại trong kiếm chiêu không sao thi thố được. Được cái là gã phiến tảng võ công kém y hai bậc, mấy lần tấn công mãnh liệt đều bị Hà Thái Xung dùng kiếm thuật tinh kỳ chiếm lại tiên cơ. Hai bên đánh tới ngoài năm mươi chiêu, Hà Thái Xung quát lên một tiếng: "Trúng" thanh kiếm từ đông vòng ngược lại phía tây, đâm xéo về trước, nghe cách một tiếng nhỏ, đã đâm trúng dưới nách gã phiến tảng. Nếu như trong tay y chỉ là một thanh kiếm thông thường, hoặc nội lực không mất, mũi kiếm cũng đã xuyên qua da thịt rồi.

Lại nghe tiếng lạnh lẽo của gã kia nói:

- Ma Ha Ba Tư lui, Ôn Ngọa Nhi lên.

Trương Vô Kỵ nhìn theo tiếng nói, thấy kẻ đó mặt như phủ một lớp khói đen, cầm một chùm râu hoa râu lụa thừa, chính là một trong Huyền Minh nhị lão. Y khoanh tay đứng nhìn, mắt nửa thức nửa ngủ, làm như không quan tâm gì đến chuyện trước mắt.

Chàng nhìn lên trên, thấy trên một cái đôn thấp bọc gấm có một đôi bàn chân mang giày đoạn màu vàng nhạt, đầu giày có đính một hạt minh châu. Trương Vô Kỵ chợt rung động trong lòng, thấy đôi bàn chân nhỏ nhắn xinh xắn, mắt cá chân tròn trịa, dường như quen quen, chính là đôi bàn chân mà chàng đã nắm được lúc ở Lục Liễu Trang của Triệu Mẫn. Khi chàng gặp lại cô ta trên núi Võ Đương, hai bên là kẻ thù nhưng lúc này nhìn thấy đôi bàn chân nhỏ nhắn đó, không hiểu vì sao, tự nhiên đỏ mặt tía tai, tim đập thành thịch.

Chỉ thấy Triệu Mẫn đang đưa bàn chân, xem ra nàng đang để hết tâm hết ý vào trận đấu giữa Hà Thái Xung và Ôn Ngọa Nhi. Độ thời gian uống một tuần trà, Hà Thái Xung lại kêu lên: "Trúng", bàn chân Triệu Mẫn liền dậm trên cầm đôn một cái, Ôn Ngọa Nhi lại thua trận đó rồi. Lão già mặt đen trong Huyền Minh nhị lão lại nói:

- Ôn Ngọa Nhi xuống, Hắc Lâm Bát Phu lên.

Trương Vô Kỵ nghe tiếng Hà Thái Xung thở hổn hển, nghĩ chắc y liên tiếp đánh bại hai người, tốn rất nhiều hơi sức. Chỉ giây lát lại có tiếng kịch đấu nổi lên, gã Hắc Lâm Bát Phu sử dụng một cây thiền trượng vừa to vừa nặng, múa lên gió nổi vù vù, đèn nến trong điện lúc mờ lúc tỏ, bóng người chẳng khác gì mây bay thấp thoáng qua lại nơi chân Triệu Mẫn. Bỗng thấy trong điện tối sầm, mấy ngọn nến đỏ phía bên phải bị gió từ cây thiền trượng làm tắt ngúm, nghe cách một tiếng, thanh kiếm gỗ gãy làm đôi. Hà Thái Xung thở dài một tiếng, ném kiếm xuống đất, trận này thế là y thua.

Huyền Minh lão nhân hỏi:

- Thiết Cầm tiên sinh, ông đã chịu hàng chưa?

Hà Thái Xung ngang nhiên đáp:

- Ta không chịu hàng, cũng không phục. Nếu như nội lực ta còn, tên phiến tăng kia đâu có phải là đối thủ của ta?

Huyền Minh lão nhân lạnh lùng nói:

- Chặt ngón tay vô danh bên trái của y, tống trở lại tháp.

Trương Vô Kỵ quay đầu lại, Dương Tiêu xua xua tay, ý muốn nói: "Lúc này xông vào điện cứu người, có thể làm lỡ việc lớn". Chỉ nghe tiếng chặt tay trong điện, rít thuốc, băng bó cầm máu nhưng Hà Thái Xung cũng rất cứng đầu, đến tiếng suýt xoa cũng không hé răng. Bọn người áo vàng lại cầm đuốc giải y trở lại giam trong tháp. Bọn Trương Vô Kỵ nép mình ở góc tường, dưới ánh lửa thấy Hà Thái Xung mặt xanh nhợt, nghiêng răng bậm môi, thần sắc cực kỳ tức giận.

Cả đoàn người đó đi xa rồi, bỗng nghe một giọng thanh thoát yếu điệu từ trong điện vọng ra:

- Lộc Trọng tiên sinh, kiếm pháp phái Côn Lôn quả là cao siêu, y đâm trúng Ma Ha Ba Tư một chiêu, trước đó y chém phía bên trái, rồi vòng qua bên phải...

Trương Vô Kỵ hé mắt dòm vào, thấy người đang nói chính là Triệu Mẫn. Nàng vừa nói vừa đi vào giữa điện, tay cầm một thanh kiếm gỗ, bắt chước theo Hà Thái Xung vung kiếm ra. Phiến tăng Ma Ha Ba Tư tay múa song đao, cùng nàng tập luyện.

Huyền Minh lão nhân mặt đen mà Triệu Mẫn gọi là Lộc Trọng tiên sinh kia tên là Lộc Trọng Khách, lên tiếng khen ngợi:

- Chủ nhân quả thật thông minh, chiêu đó sử dụng không sai một li nào.

Triệu Mẫn luyện một lần rồi lại luyện lần nữa, chiêu nào cũng đâm trúng nách Ma Ha Ba Tư, tuy chỉ là kiếm gỗ nhưng đâm mạnh như thế, lần nào cũng trúng cùng một chỗ, xem chừng cũng khá đau. Ma Ha Ba Tư tập trung hết tinh thần ra chiêu cho nàng tập, không dám suýt xoa, cũng chẳng dám né tránh.

Nàng luyện thành thục mấy chiêu đó rồi, lại gọi Ôn Ngọa Nhi ra, tập lại chiêu mà Hà Thái Xung đã sử dụng đánh bại y. Trương Vô Kỵ bây giờ đã rõ, thì ra Triệu Mẫn bắt giam các cao thủ tại đây, cho họ uống thuốc mất hết nội

lực, bức bách họ đầu hàng triều đình. Bọn họ dĩ nhiên không hàng, nàng liền sai người ra đấu với họ, nàng ngồi bên quan sát, học trộm các chiêu số tinh diệu của các môn phái. Dụng tâm vừa ác độc, bày kế lại tàn ác khiến người ta phải dựng tóc gáy.

Sau đó Triệu Mẫn lại cùng Hắc Lâm Bát Phu đối luyện, đến lúc sau cùng nàng hơi chần chừ, hỏi lại:

- Lộc Trọng tiên sinh, có phải thế này không?

Lộc Trọng Khách trầm ngâm không đáp, quay đầu lại hỏi:

- Hạc huynh đệ, người nhìn có rõ không?

Từ phía góc trái có tiếng người vọng ra:

- Khổ đại sư thế nào cũng nhớ rõ.

Triệu Mẫn cười:

- Khổ đại sư, làm phiền ông một chút đi ra chỉ cho tôi nào.

Chỉ thấy bên phải đi ra một đầu đà tóc dài đến vai, thân thể cao lớn, mặt có đến bảy tám vết sẹo dài vắt ngang, khiến cho bộ mặt thật của y không còn làm sao nhận nổi. Tóc của y màu đỏ hung hung, xem ra không phải người Trung Thổ. Y không nói một lời, cầm lấy thanh kiếm gỗ trong tay Triệu Mẫn, soẹt soẹt soẹt soẹt đâm luôn mấy nhát vào Hắc Lâm Bát Phu, sử dụng chính là kiếm pháp của phái Côn Lôn.

Người đầu đà được gọi là "Khổ đại sư" kia bắt chước kiếm chiêu của Hà Thái Xung nhưng cũng không dùng chút nội lực nào, còn gã Hắc Lâm Bát Phu kia thì giở toàn lực ra đấu, đến lúc sau cùng y vùng thanh trượng tạt ngang, những ngọn nến lúc trước bị tắt nay đã châm lại cùng tắt phụp. Hà Thái Xung ở chiêu này không né tránh được, đành phải để kiếm gỗ đụng phải thiết trượng, nên bị gãy kiếm chịu thua. Thế nhưng khổ đầu đà liền đổi phương vị, nhẹ nhàng lách qua, chẳng khác gì con nhạn sà xuống chạm mặt nước, điểm vào thiết trượng rồi bay vụt lên.

Bàn tay Hắc Lâm Bát Phu cầm trượng bị kiếm lóc trúng, các huyết đạo nơi hở khẩu tê chôn, không cầm vững nữa, bỏ rơi thiết trượng nghe keng một tiếng, những miếng gạch dưới đất văng lên tung tóe.

Hắc Lâm Bát Phu mặt đỏ bừng, biết rằng nếu như kiếm gỗ mà là kiếm thật, tám ngón tay của mình đã đứt lìa, khom lưng nói:

- Bái phục, bái phục.

Y cúi xuống nhất thiết trượng lên. Khổ đầu đà hai tay cầm thanh kiếm, trả lại cho Triệu Mẫn. Triệu Mẫn cười hỏi:

- Khổ đại sư, chiêu sau cùng đó tinh diệu tuyệt luân, có phải là kiếm pháp phái Côn Lôn không?

Khổ đầu đà lắc đầu. Triệu Mẫn nói tiếp:

- Thảo nào Hà Thái Xung không biết, khổ đại sư, ông dạy cho tôi nhé?

Khổ đầu đà tay không đấu với kiếm, Triệu Mẫn liền dùng kiếm ra chiêu. Luyện đến lần thứ ba, khổ đầu đà hành động nhanh như chớp, không sao tưởng nổi, Triệu Mẫn không sao tấn công được. Tuy kiếm chiêu của nàng có chậm nhưng cứ theo đúng như thế không sai chút nào. Khổ đầu đà xoay người qua, hai tay tổng về phía trước, giữ như thế không cử động. Trương Vô Kỵ tấm tắc khen thầm: "Hay thật, quả là cao minh".

Triệu Mẫn lúc ấy vẫn chưa hiểu rõ, nghiêng đầu nhìn tư thế của khổ đầu đà, suy nghĩ một hồi lúc ấy mới rõ, nói:

- Khổ đại sư, nển trong tay ông có binh khí, trượng đó đã đánh trúng vai tôi phải không? Chiêu này hóa giải cách nào?

Khổ đầu đà giơ tay làm hiệu nắm lấy cây gậy, chân trái đá lên, đầu ngẩng cao, ra vẻ đã đoạt được trượng của địch rồi đá y bay đi. Chiêu đó trông như vụng về nhưng lại thật là khéo léo, là một thức ngoại môn công phu cực kỳ cương mãnh. Triệu Mẫn cười nói:

- Hảo sư phụ, dạy ngay cho tôi đi nào.

Thần tình thật là nhõng nhẽo. Trương Vô Kỵ tim đập bình một cái nghĩ thầm: "Cô nội lực chưa đủ, làm sao học chiêu này được? Thế nhưng cô đáng diệu nững nịu thế, thực khó mà từ chối". Khổ đầu đà giơ tay ra hiệu hai lần, ý muốn nói là: "Cô nội lực không đủ không thể học được". Y xoay mình đi luôn không ngoái ngàng gì tới nàng nữa.

Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: "Khổ đầu đà võ công cao cường như thế, so ra cũng chẳng kém gì Huyền Minh nhị lão, không biết nội lực y đến đâu nhưng chiêu số thần diệu, quả là một kinh địch. Y chỉ ra hiệu mà không nói năng gì, không lẽ y câm chăng? Thế nhưng tại y không điếc. Triệu cô nương đối với y có vẻ kính trọng, có lẽ y là một người lai lịch rất lớn".

Triệu Mẫn thấy khổ đầu đà không chịu dạy mình nữa, nhoen miệng cười không tỏ ra tức giận, nói:

- Gọi Đường Văn Lượng của phái Không Động lên đây nào.

Một lát sau, Đường Văn Lượng bị áp giải tới điện. Lộc Trọng Khách lại sai ba người ra đấu với y. Đường Văn Lượng không vì địch nhân dùng binh khí mà thua sút, y tay không đấu chưởng, thắng được hai trận, đến trận thứ ba, đối thủ thúc đẩy nội lực ra, Đường Văn Lượng không cách nào chống cự nổi, nên cũng bị chặt một ngón tay.

Lần này Triệu Mẫn luyện chiêu do Lộc Trọng Khách đứng bên cạnh chỉ điểm. Trương Vô Kỵ lúc này đã nhìn ra ngọn nguồn, Triệu Mẫn vì nội lực không đủ, biết rằng khó lòng mà tốc thành, nên muốn học tất cả các sở trường của các môn phái để thành một cao thủ. Cách đó cũng có thể làm được vì chiêu số luyện đến mức thật tinh vi, có thể bỏ tức cho nội công chưa đủ.

Triệu Mẫn luyện xong chương pháp rồi nói:

- Gọi Diệt Tuyệt lão ni lên đây.

Một tên trong đội áo vàng liền bẩm:

- Diệt Tuyệt lão ni đã tuyệt thực năm ngày rồi, hôm nay mụ ta lại cứng đầu lạ thường, không chịu tuân lệnh.

Triệu Mẫn cười nói:

- Cứ mặc cho mụ ta chết đói. Hừ, gọi tiểu cô nương Chu Chỉ Nhược của phái Nga Mi lên.

Bọn thủ hạ liền đáp ứng, quay mình đi ra khỏi điện.

Trương Vô Kỵ vẫn mang một nỗi cảm kích cái ơn Chu Chỉ Nhược năm xưa trên sông Hán Thủy ân cần lo lắng cho mình. Lúc ở trên Quang Minh

Đỉnh, cô ta lại chỉ điểm cho chàng phương vị Dịch kinh, nhờ thế mới phá được đao kiếm liên thủ của hai phái Hoa Sơn, Côn Lôn. Về sau tuy nàng đâm chàng một kiếm, chẳng qua chỉ vì phải tuân nghiêm lệnh sư môn nên chàng không đem lòng oán trách, lúc này nghe Triệu Mẫn cho gọi nàng lên, trong lòng không khỏi thẳng thốt.

Một lát sau, một bọn hoàng y áp giải Chu Chỉ Nhược vào trong điện. Trương Vô Kỵ thấy nàng vẫn xinh đẹp như xưa, chỉ hơi tiêu tụy so với khi ở trên Quang Minh Đỉnh, tuy bị địch nhân bắt giữ, nhưng vẫn bình thản, tưởng như không còn coi chuyện sống chết vào đâu. Lộc Trượng Khách theo lệ hỏi nàng có chịu hàng không, Chu Chỉ Nhược lắc đầu, không trả lời.

Lộc Trượng Khách đang định cử người ra đấu kiếm với nàng, Triệu Mẫn bỗng nói:

- Chu cô nương, cô tuổi trẻ như thế mà đã là cao đệ trong phái Nga Mi, thực đáng khen ngợi. Nghe nói cô là một đệ tử đắc ý của Diệt Tuyệt sư thái, đã kế thừa được kiếm chiêu tuyệt học của lão nhân gia, có phải vậy không?

Chu Chỉ Nhược đáp:

- Gia sư võ công bác đại tinh thâm, nói đến học kiếm chiêu tuyệt học của lão nhân gia, tiểu nữ tuổi trẻ học vấn nông cạn thực còn xa mới tới được.

Triệu Mẫn cười nói:

- Qui củ ở đây, ai thắng được ba người trong bọn tôi, thì sẽ bình an đưa ra khỏi cửa, không làm khó gì. Tôn sư sao lại quá tự cao thân phận, không chịu hạ mình chỉ dạy cho bọn chúng tôi là sao?

Chu Chỉ Nhược đáp:

- Gia sư thà chết chứ không chịu nhục. Đường đường là chưởng môn phái Nga Mi, đời nào lại chịu cầu xin sống còn dưới tay các người sao? Cô nương nói quả không sai, gia sư coi bọn tiểu nhân âm độc hèn hạ không ra gì, không thể cùng chúng động thủ quá chiêu.

Triệu Mẫn không nổi giận, mỉm cười:

- Thế còn Chu cô nương thì sao?

Chu Chỉ Nhược đáp:

- Tôi tuổi còn nhỏ, có gì dám tự mình quyết định đâu? Sư phụ bảo thế nào thì tôi cứ làm đúng thế.

Triệu Mẫn hỏi:

- Tôn sư bảo cô không động thủ với chúng tôi, có phải thế không? Thế là vì duyên cớ gì?

Chu Chỉ Nhược đáp:

- Kiếm pháp của phái Nga Mi, tuy không dám nói là tuyệt học gì cả, nhưng cũng là võ công của một danh môn chính phái Trung Nguyên, không thể để cho bọn phiên bang Hồ Lô vô liêm sỉ học trộm được.

Nàng nói câu đó thần thái thật là nhu mì, nhưng ngôn từ sắc bén, chẳng nề mặt chút nào.

Triệu Mẫn ngạc nhiên, không ngờ dụng tâm của mình lại để Diệt Tuyệt sư thái đoán ra được, nghe Chu Chỉ Nhược nói đến "tiểu nhân âm độc", rồi "vô sỉ chi đồ", không thể không nổi cáu, nghe soẹt một tiếng, thanh kiếm ỷ Thiên đã cầm trong tay nói:

- Sư phụ người chửi chúng ta là bọn vô sỉ ư? Được, để ta hỏi người, thanh kiếm ỷ Thiên này rõ ràng là bảo vật gia truyền nhà ta, sao phái Nga Mi lại ăn trộm là sao?

Chu Chỉ Nhược thản nhiên đáp:

- ỷ Thiên kiếm và Đồ Long đao, trước nay là hai món lợi khí của võ lâm Trung Nguyên, không nghe nói có liên can gì đến bọn phiên bang cả.

Triệu Mẫn mặt đỏ lên, giận dữ nói:

- Hừ, xem ra miệng lưỡi người đạo đức lắm. Người nhất định không ra tay phải không?

Chu Chỉ Nhược lại lắc đầu. Triệu Mẫn nói:

- Người khác tỉ thí mà thua, hoặc không chịu động thủ thì ta chặt một ngón tay. Còn con nhãi này chắc nó cho là hoa dung nguyệt mạo cho nên mới kiêu ngạo đến thế, ta cũng chẳng thèm chặt tay nó làm gì.

Nói xong nàng giơ tay chỉ khổ đầu đà nói:

- Để ta làm cho người giống vị đại sư phụ kia, trên mặt rạch hai ba chục nhát kiếm, xem người có còn kiêu ngạo nữa không nào?

Nàng phất tay một cái, hai tên áo vàng liền xông lên, mỗi đứa nắm một bên tay Chu Chỉ Nhược. Triệu Mẫn cười khẩy:

- Muốn rạch mặt người nát như tổ ong, chẳng cần phải sử dụng kiếm pháp tinh diệu của phái Nga Mi làm gì. Chỉ cần mấy miếng mào quào của ta thôi, để xem có biến người thành xấu như ma được không?

Chu Chỉ Nhược nước mắt doanh tròn, thân hình run rẩy, thấy mũi thanh kiếm Ỗ Thiên chỉ còn cách mặt mình vài tấc, con ác ma này chỉ nhấn một cái, trong nháy mắt mình sẽ chẳng khác gì gã đầu đà quái đản kia ngay. Triệu Mẫn cười hỏi:

- Người có sợ không hả?

Chu Chỉ Nhược không còn dám ương ngạnh, gật đầu. Triệu Mẫn nói:

- Hay lắm, thế là người chịu hàng phải không?

Chu Chỉ Nhược nói:

- Ta không hàng, người cứ giết ta đi.

Triệu Mẫn cười:

- Ta trước nay chưa từng giết người. Ta chỉ rạch nát mặt người ra thôi.

Ánh sáng lóe lên, trường kiếm trong tay Triệu Mẫn đã đâm vào mặt Chu Chỉ Nhược. Đột nhiên nghe keng một tiếng, một vật từ bên ngoài điện ném vào, đẩy Ỗ Thiên kiếm trệch qua một bên. Ngay lúc đó, cửa sổ vỡ tung, một người phi thân nhảy vào, hai tên đang nắm Chu Chỉ Nhược không hiểu sao bay văng lên. Người đó giơ tay đỡ ngang người Chu Chỉ Nhược, tay phải đánh ra, cùng Lộc Trượng Khách hai bên trao đổi một chiêu nghe bùng một tiếng, mỗi người đều lùi lại hai bước.

Mọi người nhìn kỹ hóa ra chính là giáo chủ Minh giáo Trương Vô Kỵ. Chàng ra mặt chẳng khác gì tướng nhà trời bay xuống, ai nấy đều kinh hãi giật mình, ngay cả loại cao thủ bậc nhất như Huyền Minh nhị lão cũng không biết trước tí nào. Lộc Trượng Khách nghe thấy trường song bị vỡ, lập tức nhảy lên trước mặt Triệu Mẫn hộ vệ, đánh với Trương Vô Kỵ một chiêu,

thế nhưng chân không đứng vững, phải lùi hai bước, toan đề khí tiến lên thì thấy trong ngực nóng ran chẳng khác nào rơi vào trong một lò lửa.

Chu Chỉ Nhược thấy đại họa lâm đầu, đầu ngơ lại có người ra tay cứu. Nàng được Trương Vô Kỵ ôm vào người, ép vào bộ ngực bẽ thế rắn chắc, mũi ngửi thấy một mùi đàn ông đậm đà, vừa mừng vừa sợ, trong một sát na thấy nhẹ nhàng thơi thới tưởng như muốn ngất đi. Trương Vô Kỵ dùng Cửu Dương thần công đối địch với Huyền Minh thần chưởng của Lộc Trượng Khách, chân khí toàn thân trào lên, Chu Chỉ Nhược trước nay chưa từng đụng chạm với da thịt đàn ông, huống chi người con trai đó lại chính là người nàng ngày đêm mơ tưởng, rày ước mai ao? Trong lòng nàng cảm thấy một niềm vui sướng không đâu kể hết, dù cho kẻ địch bốn bề có xông tới chém xuống nghìn vạn nhát đao, nàng cũng không hề sợ hãi.

Dương Tiêu và Vi Nhất Tiểu thấy giáo chủ xông vào cứu người, lập tức cũng nhảy vào theo, chia ra đứng giữ hai bên. Thủ hạ của Triệu Mẫn thấy biến cố bất ngờ, lúc đầu cũng hơi rối loạn, nhưng thấy bên địch chỉ có ba người, các võ sĩ canh gác trong ngoài nghe tiếng đáp ứng, biết rằng ngoài ra không còn ai khác nữa, lập tức chia nhau chặn giữ các cửa nẻo, chờ lệnh Triệu Mẫn.

Triệu Mẫn không tỏ ra kinh hãi, cũng không giận dữ, chỉ ngẩn ngơ nhìn Trương Vô Kỵ một cái, rồi đưa mắt xuống khối vàng lấp lánh ở góc phòng. Thì ra khi nàng dùng Ỗ Thiên kiếm rạch mặt Chu Chỉ Nhược, Trương Vô Kỵ ném một vật vào, đẩy mũi kiếm ra, vật đó chính là cái hộp vàng nàng đã tặng cho chàng.

Thanh kiếm Ỗ Thiên sắc bén lạ thường, vừa đụng phải, lập tức chặt đứt đôi cái hộp. Nàng nhìn hai mảnh vỡ một hồi, nói:

- Anh ghét cái hộp đó đến thế, không làm hỏng nó thì chưa vừa lòng hay sao?

Trương Vô Kỵ thấy ánh mắt nàng đầy vẻ u oán, tuyệt nhiên không có vẻ gì trách cứ tức tối, dường như thâm tâm không đâu kể xiết, hơi ngẩn ngơ, cảm thấy hối hận, nhỏ nhẹ đáp:

- Tôi không mang ám khí, trong cơn hốt hoảng thò tay vào túi, chỉ có cái hộp đó thôi, thực không có ý gì, mong cô nương tha lỗi.

Anh mắt Triệu Mẫn sáng lên, hỏi lại:

- Cái hộp này công tử luôn luôn mang theo ư?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Đúng thế.

Chàng thấy Triệu Mẫn chăm chăm nhìn mình, còn mình trong tay vẫn ôm Chu Chỉ Nhược, mặt hơi đỏ lên, vội buông tay ra. Triệu Mẫn thở dài nói:

- Tôi không biết Chu cô nương là... là bạn của anh, nếu không đâu có đối xử với cô ta như thế. Thì ra hai người...

Nói đến đây nàng quay đầu nhìn sang chỗ khác. Trương Vô Kỵ nói:

- Chu cô nương và tôi... chưa có gì hết... chỉ là... chỉ là...

Chàng nói hai tiếng "chỉ là", không nói tiếp được nữa. Triệu Mẫn lại đưa mắt nhìn hai mảnh hộp vàng dưới đất, không nói gì nhưng trong ánh mắt, thần sắc cũng chẳng khác gì nói lên nghìn lời. Chu Chỉ Nhược trong bụng hơi hoảng: "Con nữ ma đầu này đối với chàng thật là lưu luyến, không lẽ..."

Trương Vô Kỵ bụng dạ đâu có được sâu sắc như hai cô gái, thần sắc của Triệu Mẫn tuy chàng cũng lơ mờ hiểu đôi phần nhưng đâu có hiểu thâm ý bên trong. Chàng chỉ thấy rằng Triệu Mẫn tặng cho mình hộp vàng, hoa ngọc để trị cho Du Đại Nham và Ân Lê Đình khỏi tàn phế, nay làm hỏng nó đi, xem ra có điều không phải, nên rào bước tới góc điện cúi xuống nhặt hai mảnh hộp lên nói:

- Để tôi đi kiếm thợ hàn nó lại.

Triệu Mẫn mừng rỡ nói:

- Có thật không?

Trương Vô Kỵ gật đầu, nghĩ thầm cả cô lẫn tôi đều thống suất vô số anh hùng hào kiệt, lại quá coi trọng cái hộp chẳng quan trọng chút nào là sao? Cái hộp vàng này mặc dầu tinh vi nhưng đâu có phải quý giá lạ lùng gì, còn cao bên trong thì đã dùng hết, cái hộp không còn dùng vào việc gì nữa, có hỏng cũng chẳng đáng hối tiếc, có hàn lại thì cũng chỉ là chuyện nhỏ nhoi. Chàng thấy trước mắt còn biết bao nhiêu việc lớn phải làm, vậy mà cô gái

này cứ hỏi đi hỏi lại chuyện cái hộp, đúng là bụng dạ đàn bà quan tâm đến những vật nho nhỏ nên bỏ luôn hai mảnh đó vào túi.

Triệu Mẫn nói:

- Thế thì đi đi.

Trương Vô Kỵ nghĩ đến Tống đại sư bá và những người khác chưa cứu được ra, đâu có thể đi được, nhưng bên địch cao thủ đông như kiến, bên mình lại chỉ có ba người, nói đến cứu người thật không phải dễ bèn nói:

- Triệu cô nương, cô bắt giữ cả bọn đại sư bá tôi là vì có gì?

Triệu Mẫn cười đáp:

- Tôi vốn chỉ có lòng tốt muốn bọn họ ra sức cho triều đình cùng hưởng vinh hoa phú quý. Nào ngờ bọn họ cố chấp không nghe, ép họ không xong đành để từ từ khuyên giải.

Trương Vô Kỵ hừ một tiếng, quay sang tiến đến bên cạnh Chu Chỉ Nhược. Chàng ở trong chốn đây cao thủ mà đi đến nhặt cái hộp rồi đi về tự nhiên tưởng chừng như chỗ không người. Trương Vô Kỵ lạnh lùng nhìn quét qua một lượt, nói:

- Nếu đã như thế, bọn chúng tôi xin cáo từ.

Nói xong cầm tay Chu Chỉ Nhược, xoay người định ra đi. Triệu Mẫn hậm hực nói:

- Các người muốn đi, tôi cũng không giữ lại làm gì. Thế nhưng nếu công tử muốn dẫn Chu cô nương theo, cũng chẳng thềm nói với tôi một tiếng thì công tử coi tôi là hạng người gì?

Trương Vô Kỵ nói:

- Cái này quả thực tại hạ khiếm lễ. Triệu cô nương, xin cô thả Chu cô nương để cô ta đi cùng với chúng tôi.

Triệu Mẫn không trả lời, đưa mắt ra hiệu cho Huyền Minh nhị lão. Hạc Bút Ông tiến lên một bước nói:

- Trương giáo chủ đến là đến, đi là đi, muốn cứu ai là cứu, thế thì còn mặt mũi nào bọn già chúng tôi nữa? Nếu ông không lưu lại một tuyệt kỹ, anh em chúng tôi không thể tâm phục được.

Trương Vô Kỵ nhận ngay ra tiếng của Hạc Bút Ông, lửa giận bùng bùng, quát:

- Năm xưa khi ta còn bé, bị người bắt được, tính mệnh tưởng như không còn. Hôm nay người còn mặt dày mày dạn đến nói chuyện với ta nữa sao? Tiếp chiêu.

Nghe vù một tiếng, chàng đã đánh ngay một chưởng vào Hạc Bút Ông. Lộc Trọng Khách mới rồi bị chàng cho ném mùi đau khổ, biết rằng nếu chỉ một mình Hạc Bút Ông thì không phải là địch thủ của chàng, liền tiến lên đánh ra một chưởng. Trương Vô Kỵ tay phải đánh Hạc Bút Ông, tay trái đánh lòn dưới tay phải, trả lại Lộc Trọng Khách một đòn. Đây là chân lực đấu với chân lực, không ai có thể khéo léo ma mãnh gì được cả. Ba người bốn chưởng đụng nhau, ai nấy đều lão đảo.

Hôm trước trên núi Võ Đang, Huyền Minh nhị lão song chưởng đánh với Trương Vô Kỵ, hai tay kia liền đánh ngay vào người Trương Vô Kỵ, lần này cũng giở đòn cũ, lại đánh thêm hai chưởng ra. Trương Vô Kỵ đã bị đòn một lần, lẽ nào lại còn đi theo vết xe cũ? Cúi chỏ chàng hơi chìm xuống, thi triển Cần Khôn Đại Na Di tâm pháp, nghe bụp một tiếng lớn, tả chưởng của Hạc Bút Ông liền đánh ngay vào hữu chưởng của Lộc Trọng Khách.

Hai người cùng học một thầy, chưởng pháp giống nhau, công lực ngang ngửa, cả hai liền bị chấn động đến cánh tay rã rời, còn làm cách nào mà hai sư huynh đệ lại đánh lẫn nhau, hai người võ công tuy cao, nhưng cũng không sao hiểu được cái áo diệu bên trong. Hai người còn đang kinh hãi tức tối, song chưởng của Trương Vô Kỵ đã đánh đến nơi. Huyền Minh nhị lão lại hai tay đánh ra, một bên thủ, một bên công, chưởng pháp hai người hoàn toàn khác hẳn hồi nãy. Thế nhưng Trương Vô Kỵ lại vừa dẫn vừa kéo, tả chưởng của Lộc Trọng Khách lại đánh trúng ngay hữu chưởng của Hạc Bút Ông. Cần Khôn Đại Na Di thủ pháp thật là khéo léo, tính toán lại thật là vừa vặn, không ai có thể ngờ nổi.

Huyền Minh nhị lão đều kinh hãi thất sắc, thấy Trương Vô Kỵ đánh ra lần thứ ba, không hện mà cùng đưa đơn chưởng ra chống đỡ. Ba người chân lực đụng nhau, Huyền Minh nhị lão thấy chưởng lực đối phương có một luồng

thuần dương chân khí cuộn cuộn tuôn ra, khó mà đương cự nổi. Trương Vô Kỵ phát chưởng nhanh như gió, nghĩ đến năm xưa bị Hạc Bút Ông đánh một chưởng, trong mấy năm liền chịu biết bao thống khổ, cho nên chưởng đánh vào Lộc Trọng Khách còn nhẹ tay, còn đối với Hạc Bút Ông thật không nể nang chút nào.

Hơn hai mươi chưởng đánh ra, khuôn mặt xanh của Hạc Bút Ông biết thành đỏ rực. Y lại thấy đối phương đánh tới liền như tay trái định hóa giải, tay phải tiếp theo hết sức đánh ra. Chỉ nghe hai tiếng bộp bộp, chưởng của Hạc Bút Ông trúng ngay vai Lộc Trọng Khách, còn chưởng của Trương Vô Kỵ trúng ngay ngực y. Trương Vô Kỵ chưa muốn lấy mạng đối phương, chưởng đó chỉ mới dùng ba thành chân lực, Hạc Bút Ông thân hình loạn choạng ọe một cái, hộc ra một ngụm máu tươi, khuôn mặt từ đỏ thành tím bầm. Nếu Trương Vô Kỵ thừa thế đánh thêm một chưởng thì y sẽ chết ngay tại đương trường, còn Lộc Trọng Khách vai bị trúng đòn, đau đến mặt mày biến sắc, môi cắn chặt bặt cả máu ra.

Huyền Minh nhị lão là hai thủ hạ cao cường nhất của Triệu Mẫn, nào ngờ chưa đầy ba mươi chiêu đã bị thương cả. Các thủ hạ võ sĩ khác ai nấy thất sắc, ngay cả Dương Tiêu và Vi Nhất Tiểu cũng kinh ngạc không ngờ. Hai người đã từng chính mắt trông thấy Huyền Minh nhị lão ra tay trên núi Võ Đương, Trương Vô Kỵ trúng chưởng bị thương, ngờ đâu chỉ qua vài tháng lại có thể tiến triển nhanh đến thế. Thế nhưng hai người cũng nghĩ ra ngay, Trương Vô Kỵ ở lại núi Võ Đương vài tháng, một mặt chữa trị cho Du Đại Nham và Ân Lê Đình, một mặt học thêm của Trương Tam Phong những võ công tinh vi áo diệu, thành ra Cửu Dương thần công, Càn Khôn Đại Na Di, với tuyệt học của phái Võ Đương là Thái Cực Quyền, Thái Cực Kiếm cả ba dần dần dung hợp thành một. Hai người càng nghĩ càng thấy Trương Tam Phong võ học kỳ tài, quả xứng đáng với bốn chữ "không sao lường nổi".

Huyền Minh nhị lão đấu chưởng bại rồi, cả hai cùng hú lên một tiếng, đồng thời lấy binh khí ra. Lộc Trọng Khách trong tay cầm một thanh đoản trường đen nhánh, đầu gậy chia ra hai nhánh như chiếc sừng hươu, không biết đúc bằng chất gì. Còn Hạc Bút Ông tay cầm song bút, đầu bút nhọn như mỏ chim hạc, sáng loáng như gương. Hai người đi theo Triệu Mẫn đã lâu, thế nhưng ngay nàng cũng chưa từng thấy họ sử dụng binh khí bao giờ. Ba món binh khí đó đánh ra, chỉ thấy một làn hắc khí, hai làn bạch khí quán Trương Vô Kỵ vào giữa. Trương Vô Kỵ không mang binh khí, tay chân không quả có

bất lợi, nhưng chàng chẳng sợ hãi gì, muốn thử xem võ công mình đến đâu, có thể tay không đánh với hai cao thủ được không.

Huyền Minh nhị lão tự cho mình nội lực thâm hậu, Huyền Minh thần chưởng là tuyệt học trong thiên hạ nên vừa bước ra liền cùng chàng đối chưởng, ngờ đâu Cửu Dương thần công không gì sánh kịp, chỉ vài chục chưởng đã thua. Binh khí của họ chỉ dùng chiêu số kỳ lạ để thắng, tên của hai người chính là do binh khí mà thành, đoản trượng sừng hươu và song bút mỏ hạc, chiêu nào chiêu nấy vô cùng lợi hại, trên đời ít thấy. Trương Vô Kỵ tập trung tinh thần, giữa ba món binh khí lượn qua lượn lại, công thủ dễ dàng nhưng nhất thời chưa nhìn ra đường đi nước bước của đối phương, muốn thắng cũng không phải dễ. Cũng may là Hạc Bút Ông mới bị thương nên ra chiêu chậm đi một chút.

Triệu Mẫn vỗ tay ba tiếng, trong điện ánh sáng lấp lánh, ba người tấn công Dương Tiêu, bốn người tấn công Vi Nhất Tiểu, còn hai người giữ binh khí chế ngự Chu Chỉ Nhược. Dương Tiêu lập tức cướp ngay được một thanh kiếm múa lên như ánh chớp, thoáng một cái đã khiến một người bị thương. Vi Nhất Tiểu cậy mình có khinh công tuyệt thế, dùng Hàn Băng Miên Chưởng đánh ngã hai người. Thế nhưng bên địch người quá đông, đánh ngã một người thì lập tức có hai người tiến lên.

Trương Vô Kỵ bị Huyền Minh nhị lão ngăn chặn, không cách gì có thể phân thân cứu viện. Chàng và Dương Vi ba người muốn chạy thoát, thật không có gì là khó, nhưng muốn cứu Chu Chỉ Nhược thì thật không sao làm được. Đang trong cơn gấp rút, bỗng nghe Triệu Mẫn nói:

- Tất cả ngừng tay.

Tuy tiếng nàng không lấy gì làm lớn nhưng các thủ hạ đều tuân lệnh, vội vàng lùi ra. Dương Tiêu vút thanh kiếm xuống đất, Vi Nhất Tiểu cũng đoạt được một thanh đơn đao, thuận tay ném trả nguyên chủ, cười lên ha hả. Trương Vô Kỵ thấy một gã cầm đoản đao dí vào lưng Chu Chỉ Nhược, không khỏi lo lắng. Chu Chỉ Nhược buồn bã nói:

- Trương công tử, xin ba vị cứ tự nhiên. Tâm ý của ba vị, tiểu nữ cực kỳ cảm kích.

Triệu Mẫn cười nói:

- Trương công tử, cô gái hoa nhường nguyệt thẹn này, đến tôi cũng thích. Có phải cô ta là ý trung nhân của công tử không?

Trương Vô Kỵ mặt đỏ lên nói:

- Chu cô nương và tôi biết nhau từ nhỏ. Tại hạ khi còn bé trứng phải Huyền Minh thần chưởng của vị này...

Nói tới đây chỉ vào Hạc Bút Ông:

- ...âm độc vào trong cơ thể, toàn thân khó mà cử động, may nhờ Chu cô nương chăm sóc cho ăn cho uống, cái ân đức đó, không bao giờ quên.

Triệu Mẫn nói:

- Nếu như thế, hai người có cái tình thanh mai trúc mã đấy nhỉ? Anh định lấy nàng làm giáo chủ phu nhân, phải không?

Trương Vô Kỵ mặt lại đỏ lên nói:

- Hung nô chưa diệt, nói gì đến chuyện gia thất.

Triệu Mẫn mặt sầm xuống nói:

- Anh nhất định chống tôi đến cùng, không diệt được tôi thì không được, có phải vậy chăng?

Trương Vô Kỵ lắc đầu nói:

- Cho đến giờ này tôi nào đã biết gì về lai lịch của cô, tuy trước đây có vài lần tranh chấp, nhưng lần nào cũng là do cô tìm đến gây chuyện với Trương Vô Kỵ, đâu có phải Trương mỗ tìm cô nương kiếm chuyện. Chỉ cần cô nương thả sư bá sư thúc cùng các môn phái võ lâm ra, tại hạ cực kỳ cảm kích, không dám có địch ý với cô nương. Huống chi cô còn sai tôi làm ba chuyện, tại hạ nhất định tận tâm kiệt lực, không dám dối dả cho xong.

Triệu Mẫn thấy chàng nói thật thành khẩn, trên mặt liền hiện vẻ vui mừng, chẳng khác gì bông hoa vừa hé nhụy, cười nói:

- Ha, thì ra anh vẫn chưa quên.

Nàng quay sang liếc Chu Chỉ Nhược một cái, nói với Trương Vô Kỵ:

- Nếu cô nương này không phải là ý trung nhân của anh, cũng không phải sư huynh sư muội, vợ chồng chưa cưới, thì nếu tôi có hủy dung mạo cô ta cũng có liên quan gì đến anh...

Nàng đưa mắt một cái, Lộc Trọng Khách và Hạc Bút Ông lập tức cầm binh khí đứng chắn ngay trước mặt Chu Chỉ Nhược, còn một hán tử cầm dao sắc, để luôn vào mặt Chu Chỉ Nhược. Trương Vô Kỵ nếu như muốn xông lên cứu người, cái ải Huyền Minh nhĩ lão chưa dễ qua được. Triệu Mẫn cười nhạt nói:

- Trương công tử, anh có nói thực cho tôi không nào?

Vi Nhất Tiểu đột nhiên ngửa tay ra, nhổ một bãi nước bọt vào lòng bàn tay, giơ ra xoa xoa mấy cái vào gót giày, cười lên ha hả, mọi người chưa biết y định làm trò quỷ gì, bỗng thấy một ánh xanh thấp thoáng. Triệu Mẫn cảm thấy má mình như có ai sờ phải, nhìn lại Vi Nhất Tiểu thì y đã đứng lại chỗ cũ nhưng tay cầm thêm hai thanh đoản đao, không biết lấy được của ai. Triệu Mẫn chợt động tâm, biết rằng không ổn, chẳng dám đưa tay chùi mặt, vội lấy khăn tay ra lau quả nhiên khăn đen sì bùn đất, đúng là nước bọt trộn chất bẩn nơi gót giày của Vi Nhất Tiểu, càng nghĩ càng thêm lợm giọng.

Vi Nhất Tiểu nói:

- Triệu cô nương, cô muốn hủy dung mạo Chu cô nương, cái đó cũng tùy cô. Thế nhưng nếu như cô tâm địa độc ác thế, họ Vi này cũng chẳng bỏ qua đâu. Hôm nay cô rạch một đường trên mặt Chu cô nương, họ Vi này sẽ trả lại gấp đôi, rạch cô hai nhát. Cô rạch hai đường, ta rạch lại bốn đường, cô chặt một ngón tay, ta chặt cô hai ngón.

Y nói đến đây, lấy hai thanh đoản đao trong tay gõ vào nhau nghe keng một tiếng, tiếp:

- Họ Vi này nói được là làm được, Thanh Dục Bức Vương nói ra giữ lời, trước nay chưa bao giờ nói ngoa. Cô đề phòng được sáu tháng, một năm chứ làm sao đề phòng được tám năm, mười năm. Còn cô muốn sai người giết tôi ư, chưa chắc đuổi kịp. Cáo từ nhé!

Chữ "nhé" vừa dứt, y đã biến đâu mất, chỉ nghe hai tiếng phập phập, hai thanh đoản đao đã cắm vào trên cột, tiếp theo "ối chà" "ối" hai tiếng, hai tên

phiên tăng ngồi phịch xuống, trường kiếm trong tay đã bị Vi Nhất Tiểu đoạt mất từ hồi nào, huyết đạo trên người cũng bị điểm trúng.

Mấy câu đó Vi Nhất Tiểu nói ra nghe chẳng có ghê gớm, nhưng ai cũng biết y không chỉ dọa xuông, thấy khuôn mặt trắng trẻo của Triệu Mẫn có ả nét hồng, trên làn da mịn màng như mỡ đông kia bị Vi Nhất Tiểu quệt mấy đường đất bả. Nếu như trong tay y là một con dao, khuôn mặt nàng ắt đã bị hủy rồi. Thân pháp y nhanh như chớp, không khác gì quỷ mị thì dù có cao thủ như Trương Vô Kỵ cũng phải chịu thua. Nếu chạy đường dài, Trương Vô Kỵ còn có thể dựa vào nội lực mà thắng, nhưng nếu chỉ ở bên trong một gian phòng thì tiến thoái nhanh như thế, thiên hạ không ai có thể hơn y được.

Trương Vô Kỵ cúi mình vái chào, nói:

- Triệu cô nương, hôm nay đắc tội vậy xin cáo từ.

Nói xong dặt tay Dương Tiêu, quay mình đi ra khỏi điện, trong bụng biết rằng Triệu Mẫn bị Vi Nhất Tiểu dọa như thế, ắt không dám giở trò gì với Chu Chỉ Nhược đâu.

Triệu Mẫn nhìn bóng hai người đi khỏi, vừa thẹn vừa tức nhưng không dám ra lệnh cho người giữ lại.

Trương Vô Kỵ và Dương Tiêu về đến khách điểm, Vi Nhất Tiểu đã ngồi chờ sẵn. Trương Vô Kỵ cười nói:

- Vi Bức Vương, hôm nay ông làm cho họ tổn mặt, để biết rằng Minh giáo không phải dễ đối phó.

Vi Nhất Tiểu cười:

- Dọa một tiểu cô nương thì có gì là khó đâu. Nàng ta làm ra vẻ hung thần ác sát nhưng nghe tôi dọa hủy dung mạo, bảo đảm là ba ngày ba đêm sẽ không ngủ được cho mà xem.

Dương Tiêu cũng cười:

- Nàng ta ngủ không được thì thật không hay chút nào, bọn mình đến cứu người lại càng khó khăn thêm.

Trương Vô Kỵ nói:

- Dương tả sứ, nói đến cứu người, ông có diệu kế gì không?

Dương Tiêu ngần ngừ nói:

- Bên mình ở đây chỉ có ba người, hướng chi hình tích lại đã bại lộ rồi, chuyện này quả là bó tay thôi.

Trương Vô Kỵ sùng sùng nói:

- Tôi thấy Chu cô nương bị nguy nhin không nổi nên ra tay thành ra làm hỏng đại sự.

Dương Tiêu nói:

- Đã đến nước đó, ai thì cũng không nhin nổi thôi. Giáo chủ một mình đánh bại Huyền Minh nhị lão làm cho bọn địch mất hết uy phong, cũng là hay lắm. Hướng chi bọn chúng biết được là mình đã đến đây rồi, đối với nhóm Tống đại hiệp ắt không dám vô lễ quá đáng.

Triệu Mẫn đối với Hà Thái Xung, Đường Văn Lượng dầy vò nhục nhã như thế, Trương Vô Kỵ nghĩ đến Tống đại sư bá, Du nhị sư bá các người đang nằm trong tay kẻ địch, không khỏi lo lắng rất mực. Ba người bàn thảo một hồi nhưng chưa tìm ra phương cách nào, đành phải chia tay đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, trong giấc ngủ Trương Vô Kỵ nghe dường như ngoài cửa sổ có tiếng động, lập tức tỉnh dậy, vừa mở mắt ra, thấy cánh cửa từ từ mở ra, có người thò đầu vào nhìn chàng. Chàng kinh hãi vén màn lên coi, thấy khuôn mặt đó nhằng nhịt đầy vết sẹo, xấu xí đến ghê người, chính là gã khổ đầu đà. Chàng định thân nhảy từ trên giường xuống, thấy y ngơ ngẩn nhìn mình, nhưng xem ra không có ý ra tay làm hại. Trương Vô Kỵ gọi lớn:

- Dương tả sứ, Vi Bức Vương.

Dương Vi hai người ở phòng bên lên tiếng đáp lại. Chàng cảm thấy yên tâm, thấy khuôn mặt khổ đầu đà đã biến mất sau cửa sổ, vội vàng theo đó nhảy ra, thấy khổ đầu đà đang hấp tấp đi ra khỏi cửa chính. Lúc đó Dương Vi đã đến nơi, thấy bên ngoài không còn kẻ địch nào khác, ba người liền đuổi theo khổ đầu đà. Khổ đầu đà đợi ngay góc đường, thấy ba người ra đến lập tức quay mình chạy về hướng bắc, tuy rảo bước nhưng không chạy. Ba người ra hiệu cho nhau, lập tức theo sau.

Khi đó trời mờ mờ sáng, trên đường còn vắng vẻ nên chẳng mấy chốc đã ra khỏi cửa bắc. Khổ đầu đà tiếp tục đi, rẽ vào một con đường nhỏ, rồi lại đi thêm đến bảy tám dặm, đến một cái gò đầy đá tảng, lúc ấy mới ngừng. Y quay lại vẫy tay ra hiệu cho Dương Tiêu và Vi Nhất Tiểu hai người đứng tránh ra, sau đó ôm quyền chào Trương Vô Kỵ.

Trương Vô Kỵ hoàn lễ, trong bụng nghĩ thầm: "Gã đầu đà này đưa bọn ta đến đây không biết có dụng ý gì? ở đây chung quanh không có ai, nếu như động võ, y một mình địch với ba người, quả thực vô cùng bất lợi. Xem cách thức của y dường như không có địch ý".

Chàng còn đang tính toán, khổ đầu đà đã găm gù, song trào vô tới. Y tay trái dùng hổ trào, tay phải long trào, mười ngón tay như mười cái móc, thế công cực kỳ mãnh liệt.

Trương Vô Kỵ tay phải vung lên hóa giải chiêu đó hỏi lại:

- Thượng nhân muốn gì? Xin nói rõ tôn ý trước, sau hãy hành động cũng chưa muộn.

Khổ đầu đà không để ý tới, làm như không nghe chàng nói gì, tay trái từ hổ trào biến thành ưng trào, tay phải từ long trào biến thành hổ trào, một bên đánh vào vai, một bên đánh vào bụng ra tay thật ác độc. Trương Vô Kỵ nói:

- Không lẽ không đánh nhau không được hay sao?

Khổ đầu đà chiêu lại biến ngay, ưng trào liền thành sư chưởng, hổ trào đổi ra hạc chủ, một bên đánh ra, một bên mổ tới. Chỉ mới ba chiêu, hai tay y đã biến sáu tư thức liền.

Trương Vô Kỵ không dám coi thường vội vàng thi triển Thái Cực Quyền, thân hình chẳng khác gì nước chảy mây trôi, đấu với y trên đồng đá ngổn ngang. Khổ đầu đà chiêu số thật là phức tạp, có khi thì sử dụng võ công hoàn toàn quang minh chính đại, có lúc lại quái dị lạ lùng, toàn là võ công tà phái, rõ là tà chính kiêm tu, uyên bác vô cùng. Trương Vô Kỵ chỉ dùng Thái Cực Quyền để chiến đấu, đến bảy tám mươi chiêu, khổ đầu đà vù một tiếng, đánh một quyền thẳng vào trung cung. Trương Vô Kỵ dùng chiêu Như Phong Tự Bế, vây chặt lấy quyền lực của y, tiếp theo là chiêu Đơn Tiên, tay trái đánh vào lưng, nhưng chưởng đó không dùng nội lực, chỉ dụng tới rồi thu về.

Khỏ đầu đà biết chàng hạ thủ lưu tình, nhảy về phía sau, nghiêng đầu nhìn Trương Vô Kỵ một hồi, đột nhiên giơ tay ra hiệu cho Dương Tiêu, muốn mượn thanh trường kiếm đang đeo. Dương Tiêu cúi giây buộc, cả kiếm lẫn bao hay tay thấy tới trước mặt khổ đầu đà. Trương Vô Kỵ hơi ngạc nhiên thầm hỏi: "Tại sao Dương tả sứ lại đưa binh khí cho kẻ địch mượn là sao?".

Khỏ đầu đà rút kiếm ra khỏi bao, ra hiệu cho Trương Vô Kỵ mượn kiếm của Vi Nhất Tiểu. Trương Vô Kỵ lắc đầu, cầm lấy cái vỏ trên tay y, sử chiêu "Thỉnh Thủ", dùng bao kiếm làm kiếm, tay trái thành kiếm quyết, múa vòng qua trước mặt, khổ đầu đà liền xeo xéo đâm lại một nhát. Trương Vô Kỵ đã thấy y dạy kiếm cho Triệu Mẫn, biết y kiếm thuật cực kỳ cao minh, nên sử dụng môn võ chàng nghiên ngẫm tập luyện mấy tháng qua trên núi Võ Đương là Thái Cực Kiếm, tập trung tinh thần tiếp chiến. Chỉ thấy đối phương kiếm chiêu khi nhanh khi chậm, chỗ nào cũng dấu những thế lợi hại, nhưng Trương Vô Kỵ vừa ra chiêu chiết giải là y thu kiếm lại ngay, sử qua chiêu khác, làm như chẳng chiêu nào sử dụng đến đâu đến đấy.

Trương Vô Kỵ trong bụng khen thầm: "Nếu sáu tháng trước mình gặp phải y, kiếm pháp mình không phải là địch thủ. So với Bát Tí Thần Kiếm Phương Đông Bạch, khổ đầu đà còn cao hơn một mức".

Chàng nổi lòng yêu tài, không muốn thắng y bằng chiêu số. Khỏ đầu đà trường kiếm múa tít lên, sử thế Loạn Phi Phong, lưỡi kiếm dưới ánh mặt trời chẳng khác gì hàng nghìn hàng vạn con rắn vàng đang lồng lộn. Chàng liền nhắm kỹ, đảo ngược cái bao kiếm lại, nghe soẹt một tiếng, bao kiếm đã chụp luôn vào lưỡi kiếm, hai tay khua một vòng nhẹ nhàng nắm ngay hai cổ tay khổ đầu đà, mỉm cười tung mình nhảy vọt về phía sau. Khi đó nếu tay chàng chỉ hơi sử kinh thì đã đoạt ngay được thanh trường kiếm. Chiêu này dùng đoạt kiếm thật là hung hiểm, lại cũng thật là khéo léo.

Chàng nhảy về sau, chân chưa chấm đất, khổ đầu đà đã vút trường kiếm xuống, nghe vù một tiếng đánh ngay một chưởng. Trương Vô Kỵ nghe tiếng gió, biết ngay chưởng này chân lực sung mãn, mạnh mẽ vô cùng, có ý muốn xem y nội công bức nào, chưởng phải xoay lại, đón ngay lấy chưởng của y, chân trái lúc ấy mới đụng đất. Chỉ trong giây lát, nội lực của khổ đầu đà cuộn cuộn tuôn ra, Trương Vô Kỵ liền vận Cần Khôn Đại Na Di cấp thứ bảy, đem nội lực của y dần dần tụ lại, đột nhiên quát lên một tiếng, đánh ngược trở về, không khác nào chiếc hồ tích đầy nước bất ngờ đổ ào đánh vỡ bờ đê, nước cuộn cuộn tuôn ra, bao nhiêu chưởng lực khổ đầu đà đánh tới nay trả lại.

Chiêu đó đem tất cả hơn một chục chưởng của đối phương tụ thành một chưởng đánh ra, trên đời không ai có thể có nội lực mạnh đến thế. Nếu như khổ đầu đà bị trúng chưởng này, ắt sẽ cổ tay, cánh tay, đầu vai, xương sườn tất cả đều gãy nát, đến máu cũng không ọc ra nổi, thành ra một khối thịt bầy nhầy, chết thảm khóc không sao kể xiết.

Khi đó song chưởng hai bên dính chặt vào nhau, khổ đầu đà không cách gì có thể né tránh, Trương Vô Kỵ tay trái liền thò ra nắm ngực y tung lên, thân thể cao to của khổ đầu đà bay vút lên trời, nghe bình một tiếng lớn, loạn thạch bay tung tóe, chưởng lực ghê gớm đó đã đánh trúng ngay những tảng đá.

Dương Tiêu và Vi Nhất Tiểu đứng bên thấy tình hình như vậy, cả hai cùng kinh hãi kêu lên. Hai người nghĩ khổ đầu đà cùng giáo chủ tỉ đấu nội lực, ít ra cũng phải thời gian uống một chén trà mới phân cao thấp, đầu ngờ chỉ trong giây lát, đã đến lúc sinh tử quan đầu. Hai người trong bụng tuy có điều muốn nói, nhưng chưa kịp nói ra, đến khi khổ đầu đà bình an rớt xuống, lòng bàn tay hai người đều toát mồ hôi.

Khổ đầu đà hai chân vừa chạm đất, lập tức hai tay để theo hình ngọn lửa đang bốc cháy, đặt lên ngực, cúi mình chào Trương Vô Kỵ, nói:

- Tiểu nhân Quang Minh hữu sứ Phạm Dao, tham kiến giáo chủ. Kính tạ cái ơn tha chết, tiểu nhân vô lễ mạo phạm, mong được tha tội cho.

Y hơn chục năm qua không mở mồm nói, thanh âm không mấy tự nhiên. Trương Vô Kỵ vừa mừng vừa sợ, gã khổ đầu đà cầm này mở miệng nói ra, hóa ra lại là Quang Minh hữu sứ của bản giáo, chuyện đó không sao ngờ được. Chàng vội đưa tay đỡ y lên nói:

- Thì ra là Phạm hữu sứ của bản giáo, thật là mừng không sao kể xiết, người nhà với nhau không cần đa lễ làm gì.

Dương Tiêu và Vi Nhất Tiểu khi đi theo đến gò loạn thạch đã đoán được ba phần, chỉ hiềm diện mạo Phạm Dao biến đổi quá nhiều, không tiện lên tiếng hỏi. Đến khi y thi triển võ công, hai người đoán ra đến tám chín phần, bây giờ nghe y tự báo tính danh, hai người liền tiến lên, nắm chặt lấy tay y. Dương Tiêu chăm chăm nhìn mặt y một hồi, nước mắt lã chã nói:

- Phạm hiền đệ, ca ca đâu ngờ em lại ra nông nỗi này.

Phạm Dao cũng nắm tay Dương Tiêu nói:

- Đại ca, đa tạ Minh Tôn phù trì, cho mình một vị giáo chủ tài ba đến thế, cho nên anh em mới có dịp gặp gỡ hôm nay.

Dương Tiêu hỏi:

- Huynh đệ sao lại biến thành thế này là sao?

Phạm Dao đáp:

- Nếu như tiểu đệ không tự hủy dung mạo thì làm sao đánh lừa được tên gian tặc Hồn Nguyên Tích Lịch Thủ Thành Côn?

Ba người nghe rồi mới biết ý cố ý hủy khuôn mặt, lên vào nằm phục trong phe địch. Dương Tiêu càng thêm thương cảm, nói:

- Huynh đệ, cái đó thật là khổ cho ngươi.

Dương Tiêu, Phạm Dao hai người năm xưa được giới giang hồ gọi tên là "Tiêu Dao nhị tiên", là hai chàng trai tiêu sái đẹp đẽ, Phạm Dao lại tự mình hủy hoại nhan diện đến như thế, phải biết đau lòng đến chừng nào, người thường khó mà làm nổi. Vi Nhất Tiểu trước nay không mấy hòa thuận với Phạm Dao, bây giờ trong lòng cực kỳ cảm kích, phục xuống lạy nói:

- Phạm hữu sứ, Vi Nhất Tiểu này đến hôm nay mới thực sự phục ngươi.

Phạm Dao quì xuống trả lễ, cười nói:

- Vi Bức Vương khinh công độc bộ thiên hạ, còn hơn năm xưa nhiều, khổ đầu đà đêm qua quả thật mở mắt.

Dương Tiêu nhìn quanh bốn bề nói:

- Nơi này cách kinh thành không xa, tai mắt của kẻ địch rất nhiều, bọn mình đến thung lũng phía trước nói chuyện.

Bốn người chạy thêm mươi dặm nữa, đến sau một cái đồi. ở đây nhìn chung quanh quan sát được cả dặm, không ngại có người nằm ẩn đâu đó nghe trộm, ở xa lại không nhìn thấy tình cảnh đằng sau gò. Bốn người ngồi xuống, kể lại đầu đuôi khúc nhôi.

Năm xưa khi Dương Đỉnh Thiên đột nhiên mất tích, các cao thủ Minh giáo tranh chấp địa vị giáo chủ, chẳng ai chịu nhường ai, đến thành chia năm xẻ bảy. Phạm Dao thì cho rằng giáo chủ chưa chết, một mình lê bước giang hồ, đi tìm tung tích của Dương Đỉnh Thiên. Qua mấy năm liền không thấy chút dấu vết nào, về sau lại nghĩ hay là Cái Bang làm hại, lén bắt cóc mấy nhân vật trọng yếu của Cái Bang khảo đả bắt phải khai ra, nhưng không tìm được chút đầu mối nào, lại giết chết không ít bang chúng Cái Bang vô tội. Về sau nghe thấy người trong Minh giáo phân tranh, càng lúc càng thêm khốc liệt, lại có người đi tìm y, muốn y đứng lên làm đầu não. Phạm Dao tuyệt nhiên không có ý muốn tranh ngôi giáo chủ, cũng không muốn vướng vào vòng tranh chấp, nên ẩn trốn thật xa, lại e anh em trong Minh giáo gặp được nên để râu dài, giả làm một thư sinh già cả ngao du đó đây, tiêu dao tự tại.

Một hôm y ở Đại Đô gặp phải một người, nhận ra y là sư huynh của giáo chủ phu nhân Thành Côn, không khỏi ngậm kinh hãi. Lúc đó trong võ lâm đang loan truyền tin tức không ít cao thủ bị người giết chết, trên tường để lại hàng chữ: "Kẻ giết người là Hồn Nguyên Tích Lịch Thủ Thành Côn". Y muốn tra xét xem sự thực như thế nào, lại cũng muốn do thám xem tung tích Dương giáo chủ ở Thành Côn, nên đi theo ở xa xa. Y thấy Thành Côn đi vào một tòa tửu lâu, nơi đó đã có hai lão già đợi sẵn, chính là Huyền Minh nhị lão.

Phạm Dao biết Thành Côn võ công cao cường, nên ngồi xa xa giả vờ uống rượu, chỉ nghe loáng thoáng ba người nói chuyện nhưng nghe rõ ràng họ nói câu "cần phải phá hủy Quang Minh Đỉnh". Phạm Dao nghe thấy bản giáo gặp nạn, không thể thông tay không ngó ngang gì, nên len lén đi theo, thấy cả ba người vào phủ Nhữ Dương Vương. Về sau lại tra ra là Huyền Minh nhị lão chính là hai cao thủ đứng đầu trong các võ sĩ của vương phủ.

Nhữ Dương Vương Sát Hãn Đặc Mục Nhĩ làm quan Thái úy, chấp chương binh mã đại quyền, trí dũng song toàn, là người tài ba nhất trong triều đình. Nghĩa quân vùng Giang Hoài khởi sự bị y đem quân tiêu trừ, mấy lần nổi lên đều thất bại cũng vì Sát Hãn Đặc Mục Nhĩ điều binh có phương lược. Bọn Trương Vô Kỵ đã nghe tên y từ lâu, nay mới biết bọn Lộc Trượng Khách là thủ hạ của y, tuy không kinh hãi nhưng cũng không khỏi ngạc nhiên.

Dương Tiêu hỏi:

- Thế Triệu cô nương đó là ai?

Phạm Dao hỏi lại:

- Đại ca thử đoán xem nào?

Dương Tiêu đáp:

- Chẳng lẽ cô ta là con gái của Sát Hãn Đặc Mục Nhĩ?

Phạm Dao vỗ tay cười:

- Đúng đó, đoán một lần là đúng ngay. Nhữ Dương Vương sinh được một trai một gái, con trai là Khố Khố Đặc Mục Nhĩ, con gái là cô nương đó, tên Mông Cổ của cô ta là Mẫn Mẫn Đặc Mục Nhĩ. Khố Khố Đặc Mục Nhĩ là thế tử của Nhữ Dương Vương, sau này sẽ tập vương tước, còn cô gái được phong làm Thiệu Mẫn quận chúa. Cả hai người con đều hiếu võ, ai cũng giỏi võ công. Hai người lại thích ăn mặc như người Hán, nói tiếng Hán, lại lấy một cái tên Hán, con trai là Vương Bảo Bảo, con gái là Triệu Mẫn. Triệu Mẫn chính là từ tước hiệu Thiệu Mẫn quận chúa mà ra.

Vi Nhất Tiểu cười:

- Hai anh em nhà này kẻ cũng lạ, một người họ Vương, một người họ Triệu, nếu như là người Hán mình thì tức cười đến chết được.

Phạm Dao nói:

- Thật ra họ đều thuộc họ Đặc Mục Nhĩ, nhưng tên lại để trước, phong tục của phiên bang là như thế. Nhữ Dương Vương Sát Hãn Đặc Mục Nhĩ cũng có tên Hán, ông ta họ Lý.

Nói đến đây cả bốn người cùng cười ồ .

Dương Tiêu nói:

- Triệu cô nương dung mạo hình dáng, có thể nói là một mỹ nữ người Hán. Thế nhưng khi nhìn nàng hành sự, tính tình man dã của con gái phiên bang lập tức hiện ra ngay.

Trương Vô Kỵ đến bây giờ mới biết lai lịch của Triệu Mẫn, tuy vẫn biết nàng hẳn là quý nhân trong triều đình nhưng không ngờ lại là quận chúa con gái của vị đại nguyên soái thống lĩnh thiên hạ binh mã. Mấy lần chàng đụng độ với cô ta, lần nào cũng bị lép vế không nhiều thì ít, tuy võ công nàng

không bằng mình, nhưng mưu lược tâm cơ, biến hóa vô cùng, chàng quyết không phải là địch thủ.

Phạm Dao lại kể tiếp:

- Thuộc hạ vẫn ngầm thám thính, biết Nhữ Dương Vương quyết tâm tiêu diệt hết các môn phái bang hội. Y nghe theo kế của Thành Côn, việc đầu tiên là làm sao tiêu diệt bản giáo. Tôi suy nghĩ rất kỹ, nội bộ của mình đang phân tranh khốc liệt, ngoại địch lại mạnh mẽ như thế, cái họa diệt vong thật ngay trước mắt, muốn tìm cách cứu thì phải làm sao trà trộn vào trong vương phủ, tìm cho ra âm mưu của Nhữ Dương Vương, rồi tùy cơ giải cứu, ngoài cách đó ra, không còn cách nào khác.

Có điều tôi vẫn ngạc nhiên không hiểu được là Thành Côn vốn là sư huynh của Dương giáo chủ phu nhân, lại là sư phụ của Tạ Pháp Vương, vì sao lại đối đầu với bản giáo một cách quyết liệt tàn độc đến thế. Nguyên do bên trong, không thể nào nghĩ ra được, chỉ nghĩ y tham đồ phú quý diệt bản giáo để lập công với triều đình. Tuy những anh em trong bản giáo biết Thành Côn không nhiều nhưng tôi đã gặp y rồi sợ y sẽ nhận ra và mưu tính của tôi sẽ bị bại lộ nên phải nghĩ cách giết y cho được.

Vi Nhất Tiểu nói:

- Đúng là như thế.

Phạm Dao nói tiếp:

- Thế nhưng tên này quả thực giỏi hoạt, võ công lại cao siêu, tôi liên tiếp ám toán y ba lần đều không thành công. Lần thứ ba tuy có đâm được y một kiếm, nhưng tôi cũng bị y đánh trúng một chưởng, cũng may mà chạy thoát được không đến nỗi lộ hình tích, nhưng cũng bị trọng thương phải dưỡng bệnh hơn một năm mới khỏi.

Khi đó Nhữ Dương Vương phủ đang toan tính việc tiêu diệt giới giang hồ, tôi nghĩ nếu mình có cải trang thì cũng chỉ được một thời gian. Năm xưa tôi cùng Dương huynh cùng nổi tiếng, trên giang hồ không phải là ít người biết mặt biết tên Tiêu Dao nhị tiên, nếu để lâu thế nào cũng lộ hình tích, đành nghĩ rằng hủy dung mạo mình, giả làm một đầu đà để tóc, dùng thuốc nhuộm đầu rồi đi sang nước Hoa Thịch Tử Mô bên Tây Vực.

Vi Nhất Tiểu lạ lùng hỏi:

- Sang bên Hoa Thích Tử Mô? Đường xa hàng vạn dặm, có liên can gì đến vụ này đâu?

Phạm Dao mỉm cười, đang định trả lời Dương Tiêu đã vỗ tay nói:

- Kế đó hay lắm. Vi huynh, Phạm huynh đệ sang nước Hoa Thích Tử Mô, tìm cách biểu diễn tài năng, các vương công Mông Cổ nhất định thu dụng. Nhữ Dương Vương đang lúc chiêu mộ võ sĩ bốn phương, vua chúa nước Hoa Thích Tử Mô muốn lấy lòng Nhữ Dương Vương thể nào chẳng đưa y sang vương phủ để lập công. Như thế, Phạm huynh đệ thành võ sĩ sắc mục từ bên Hoa Thích Tử Mô cống hiến, dung mạo lại biến đổi rồi, không mở miệng nói năng, Thành Côn dù có tài thánh cũng không nhận ra được.

Vi Nhất Tiểu thở dài một tiếng, nói:

- Dương giáo chủ để Tiêu Dao nhị tiên đứng trên Tứ Đại Pháp Vương, quả thực có mắt. Kế mưu đó Ứng Vương, Bức Vương không thể nào nghĩ ra được.

Phạm Dao đáp:

- Vi huynh khen quá lời. Quả đúng như Dương tả sứ đã liệu, tôi ở Hoa Thích Tử Mô giết sư tử đánh hổ, cũng có chút uy danh, vương công nơi đó liền đưa tôi vào Nhữ Dương Vương phủ. Thế nhưng lúc đó Thành Côn không còn ở trong vương phủ nữa không biết đi đâu.

Dương Tiêu liền thuật sơ qua cho Phạm Dao nghe Thành Côn kết oán với Minh giáo ra sao, lên lên Quang Minh Đỉnh đánh trộm thế nào, rồi gian mưu bị Trương Vô Kỵ nói toạc ra sao, sau đấu nội lực với Ân Dã Vương chết như thế nào.

Phạm Dao nghe xong, ngơ ngẩn xuất thần, mới biết bên trong có nhiều điều uẩn khúc, đứng lên, cung kính nói với Trương Vô Kỵ:

- Giáo chủ, có một chuyện thuộc hạ phải thú tội với giáo chủ.

Trương Vô Kỵ nói:

- Phạm hữu sứ hà tất quá khiêm tốn như thế.

Phạm Dao nói:

- Thuộc hạ đến Nhữ Dương Vương phủ rồi, để làm cho vương gia tin tưởng, tại nơi phố chợ kinh thành Đại Đô này, chính tay đánh chết ba tên hương chủ của bản giáo để cho mọi người biết bản nhân và Minh giáo đã có thù từ trước.

Trương Vô Kỵ không nói gì, nghĩ thầm: "Tàn sát anh em trong bản giáo là một trong năm điều đại cấm kỵ. Dương tả sứ, tứ pháp vương, ngũ hành kỳ các người tranh đoạt chức vị giáo chủ, tuy đánh nhau dữ dội nhưng không ai dám giết anh em trong Minh giáo. Tội này của Phạm hữu sứ thực không nhỏ, nhưng y bản tâm chỉ muốn hộ giáo, chẳng phải vì tư thù, theo lý thì không thể trách phạt y được". Chàng bèn nói:

- Phạm hữu sứ vì tấm lòng muốn hộ giáo, bản nhân không thể trách cứ được.

Phạm Dao khom mình nói:

- Tạ ơn giáo chủ tha tội.

Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: "Vị Phạm hữu sứ này hành sự tàn nhẫn cũng ít ai dám làm. Y dám rạch lên mặt mình bảy tám nhát dao, nếu có giết vài tên hương chủ trong bản giáo chắc y cũng chẳng coi vào đâu. Minh giáo bị người ta gọi là tà ma ngoại đạo, cũng có nguyên do, không biết làm sao mai này y có thể thay đổi cái tà khí đó được?".

Phạm Dao thấy Trương Vô Kỵ bề ngoài nói là "không thể trách cứ", nhưng mặt lại lộ vẻ bất bình, liền giơ tay rút phất ngay kiếm Dương Tiêu đeo ngang lưng, tay trái vung lên, chặt đứt ngay hai ngón tay phải. Trương Vô Kỵ giật mình hoảng hốt, giơ tay giựt lại thanh kiếm, hỏi:

- Phạm hữu sứ, ông ... ông ...sao thế?

Phạm Dao đáp:

- Tàn sát anh em vô tội trong bản giáo là một trọng tội. Phạm Dao đại sự chưa thành, không thể tự tận, chặt hai ngón tay trước, ngày sau sẽ chặt cái đầu trên cổ.

Trương Vô Kỵ nói:

- Bản nhân đã tha có cái lỗi cũ của Phạm hữu sứ rồi, sao lại còn phải khổ như thế? Thân đang phải lo nhiệm vụ quan trọng ắt phải tòng quyền. Phạm hữu sứ, chuyện này về sau không đề cập nữa.

Chàng vội lấy kim sang ra rịt vào vết thương cho y, tự xé vạt áo mình băng lại, biết người này tính quật cường, nói năng không thể xúc phạm đến y mà đến vẻ mặt cũng không thể khó chịu. Chàng nghĩ đến đó, sợ y sau này tự vẫn tạ tội thật, y đã vì bản giáo mà phải chịu biết bao nhiêu đắng cay, trong lòng hết sức cảm động, đột nhiên quì xuống, nói:

- Phạm hữu sứ, ông lập đại công cho bản giáo, xin nhận một lạy này. Nếu ông còn tự tàn hại thân thể, ấy là bảo tôi vô đức vô năng, không xứng đáng với nhiệm vụ giáo chủ. Ông còn tự mình đâm một kiếm, tôi sẽ đâm tôi hai kiếm. Tôi tuổi trẻ kiến thức nông cạn, không rõ sự tình thành ra không phân biệt được thế nào là tốt thế nào là xấu.

Phạm Dao, Dương Tiêu, Vi Nhất Tiểu thấy giáo chủ quì xuống cũng lật đật lạy phục dưới đất. Dương Tiêu gạt lệ nói:

- Phạm huynh đệ, người không nên làm như thế. Bản giáo hưng suy toàn ở một mình giáo chủ, giáo chủ đã ra lệnh, người nhất quyết không được vi phạm.

Phạm Dao lạy tạ nói:

- Thuộc hạ hôm nay tử kiếm thí chuởng, đối với giáo chủ dĩ nhiên kính phục lắm rồi. Khổ đâu dà tính tính ngang ngạnh, xin giáo chủ tha tội cho.

Trương Vô Kỵ hai tay đỡ y dậy. Chuyện này qua rồi, hai người trong lòng càng hiểu nhau hơn, không còn gì ngăn cách nữa. Phạm Dao lại kể tiếp những chuyện đã thấy đã nghe trong Nhữ Dương Vương phủ.

Nhữ Dương Vương Sát Hãn Đặc Mục Nhĩ thực sự là người có tài dùng binh, tuy nắm binh quyền nhưng triều chính bị kẻ gian chèn ép, lại thêm đương kim hoàng đế hôn ám vô đạo, khiến cho thiên hạ đại loạn, dân tâm công phẫn, toàn nhờ vào công Nhữ Dương Vương đông chinh tây thảo, đánh dẹp nghĩa quân. Thế nhưng diệt xong nơi này thì nơi khác lại nổi lên, không lúc nào yên, Nhữ Dương Vương vì bận chuyện điều binh khiển tướng nên chuyện tiêu diệt các môn phái bang hội phải dẹp qua một bên.

Mấy năm sau, con trai con gái của y khôn lớn, thế tử Khố Khố Đặc Mục Nhĩ theo cha chỉ huy quân, con gái Mẫn Mẫn Đặc Mục Nhĩ thì thống suất võ sĩ Mông Hán, phiên tăng Tây Vực tấn công các môn phái. Thành Côn đứng bên trong ngầm giúp nàng đưa ra sách lược, nhân dịp lục môn phái vây đánh Quang Minh Đỉnh, Triệu Mẫn liền dẫn các đại cao thủ, mưu toan thừa cơ ngư ông đắc lợi, diệt luôn cả Minh giáo lẫn sáu đại môn phái. Việc hạ độc ở Lục Liễu Sơn Trang chính là vì thế mà ra. Có điều khi đó Phạm Dao phụng mệnh bảo vệ Nhữ Dương Vương nên không tham dự chuyến du hành Tây Vực, cho nên mãi về sau mới biết. Phạm Dao cho biết thêm, y ở phủ Nhữ Dương Vương tuy không lộ hình tích nhưng vì từ Tây Vực đến, Triệu Mẫn cũng không cho y tham gia chiến dịch, có lẽ đó cũng là chủ ý của Thành Côn không chừng.

Triệu Mẫn dùng độc dược các phiên tăng hiến cho nàng là Thập Hương Nhuyễn Cân Tán, bỏ vào đồ ăn thức uống của sáu đại môn phái từ Quang Minh Đỉnh trở xuống. Thập Hương Nhuyễn Cân Tán này không sắc, không mùi, bỏ vào nước trà thì ai mà nhận ra cho được? Chất độc dược này một khi phát tác, lập tức toàn thân gân cốt mềm nhũn, một vài ngày sau, tuy có thể hành động như thường nhưng nội lực hoàn toàn không thể phát huy, cho nên các cao thủ của lục đại môn phái viên chinh Quang Minh Đỉnh chỉ trong vòng một tháng đều bị sa lưới.

Riêng phái Thiếu Lâm thì đoàn người thứ ba do Không Tính chỉ huy kẻ hạ độc sơ xuất bị lộ, hai bên liền giao tranh. Không Tính bị "A Tam" giết chết, những người còn lại không địch nổi Huyền Minh nhị lão, thân tiền bát hùng cùng bọn "A Đại", "A Nhị", "A Tam" nên chết mất hơn chục người, số còn lại thì bị bắt cả.

Sau đó là tiến đánh ngay các cơ sở căn bản của các môn phái, đầu tiên là phái Thiếu Lâm. Chùa Thiếu Lâm phòng vệ nghiêm mật, muốn lên vào hạ độc thật không phải dễ, nếu tại các khách điểm nơi thị trấn trên đường đi bỏ thuốc độc thì dễ dàng hơn. Còn không hạ độc thì chỉ có cách lấy thịt đè người, ỷ đông tấn công vào.

Phạm Dao nói tiếp:

- Quận chúa muốn hạ thủ chùa Thiếu Lâm lại e không đủ người nên mới điều từ Đại Đô tới một nhóm tiếp viện, chính là do tôi dẫn đầu, cũng may là đi bắt bọn sư chùa Thiếu Lâm. Phái Thiếu Lâm trước nay vẫn vô lễ với bản

giáo, cho chúng nó ném mùi đau khổ thật không gì sướng bằng. Nếu có đem bọn sư sãi thối tha của chùa Thiếu Lâm giết sạch, khổ đầu đà này cũng chẳng thêm nhíu mày. Giáo chủ, chắc giáo chủ cũng muốn thế phải không? Ha ha.

Dương Tiêu vội cướp lời:

- Huynh đệ, vậy những pho tượng La Hán bị xoay lại cũng là do tay người phải không?

Phạm Dao cười đáp:

- Tôi thấy quận chúa sai người đục mười sáu chữ sau lưng tượng, ý muốn giả họa cho bản giáo, nên lên quay trở lại, xoay các tượng La Hán. Đại ca, các người quả thực tinh tế, vậy mà vẫn nhìn thấy được. Khi đó đại ca có nghĩ là tiểu đệ chăng?

Dương Tiêu đáp:

- Bọn ta suy nghĩ rằng bên trong bọn đối đầu, hình như có một vị cao thủ ẩn bên trong duy hộ bản giáo, nhưng đâu có ngờ được rằng đó là hảo huynh đệ cùng hàng với ta hồi xưa.

Cả bốn người cùng cười ha hả. Dương Tiêu liền nói sơ qua cho Phạm Dao nghe, Minh giáo từ nay quyết định làm hòa với các môn phái khác, bỏ hết hiềm khích để cùng chung sức kháng quân Mông Cổ, do đó muốn cứu các cao thủ ra. Phạm Dao nói:

- Dịch đông ta ít, chỉ có bốn người mình thật khó mà làm được việc này. Chi bằng đi tìm giải dược của Thập Hương Nhuyễn Căn Tán cho bọn sư sãi thối tha, ni cô khảm khú, cùng bọn mũi bò uống, đợi chúng nó phục hồi công lực rồi cùng xông ra, đánh cho bọn Thát tử trở tay không kịp, sau đó tất cả chạy ra khỏi Đại Đô.

Minh giáo trước nay vẫn thù nghịch với các phái Thiếu Lâm, Võ Đang và danh môn chính phái nên lời ăn tiếng nói của y với lực môn phái chẳng nể nang tí nào. Dương Tiêu cứ nháy mắt với y luôn nhưng Phạm Dao chẳng hề để ý. Trương Vô Kỵ cũng không coi những tiểu tiết đó ra gì, vỗ tay nói:

- Lời của Phạm hữu sư đúng lắm, nhưng làm sao có được giải dược của Thập Hương Nhuyễn Căn Tán bây giờ?

Phạm Dao nói:

- Tôi trước nay không mở lời, thành thử quận chúa đối với tôi tuy có chút kính nể, nhưng không bao giờ bàn những chuyện quan trọng cả. Chỉ một mình nàng nói, người kia không trả lời nửa câu chẳng mất hứng sao? Huống chi tôi lại từ một tiểu quốc bên Tây Vực sang, nàng ta không coi là kẻ tâm phúc, thành ra giải được của Thập Hương Nhuyễn Cân Tán ra thế nào tôi không hề hay biết. Tôi chỉ biết là chuyện này trọng đại nên cũng cố gắng để ý. Nếu tôi không nhầm, độc dược và giải dược do Huyền Minh nhị lão chia nhau cầm giữ, một kẻ cầm độc dược, một kẻ cầm giải dược, nhưng luôn luôn đổi qua đổi lại.

Dương Tiêu thở dài:

- Cái nàng quận chúa nương nương đó quả thật lắm mưu mẹo, đàn ông con trai bình thường không sao theo kịp. Chẳng lẽ đến cả Huyền Minh nhị lão cô ta cũng chưa tin hẳn hay sao?

Phạm Dao đáp:

- Thứ nhất cô ta không yên tâm, thứ nhì làm như thế càng thêm kỹ càng. Chẳng hạn như mình lúc này định ăn trộm thuốc giải, đâu có biết được đang do Lộc Trọng Khách giữ hay là do Hạc Bút Ông giữ. Hơn nữa, nghe nói thuốc độc và thuốc giải hương vị màu sắc hoàn toàn giống nhau, ngoài người giữ thuốc ra không ai biết được. Người ngoài ăn trộm thuốc giải, không chừng lại lấy nhầm thuốc độc. Thập Hương Nhuyễn Cân Tán lại có một chỗ rất ghê gớm là người trúng phải thuốc độc rồi, gân cốt mềm nhũn không cử động được, thế nhưng nếu uống thêm thuốc độc lần thứ hai, dù chỉ một tí xíu, lập tức máu chạy ngược lên, ngừng thở chết liền không thuốc gì cứu được.

Vì Nhất Tiểu le lưỡi nói:

- Nếu thế thuốc giải không thể nào lấy nhầm được.

Phạm Dao nói:

- Nói thế nhưng cũng không có gì quan trọng. Bọn mình cứ lấy thuốc của cả Huyền Minh nhị lão, kiếm một tên đệ tử tép riu nào của phái Hoa Sơn, Không Động gì đó cho uống thử, nếu y chết thì là thuốc độc, thế có phải tiện không?

Trương Vô Kỵ biết tà tính của y rất nặng, không coi tính mạng người khác ra gì, chỉ mỉm cười nói:

- Cái đó không được. Thế lỡ mình tốn bao nhiêu công sức lại chỉ ăn cắp được toàn là thuốc độc cả thì sao?

Dương Tiêu vỗ đùi nói:

- Giáo chủ nói vậy phải lắm. Đêm hôm qua mình đến quấy rối như thế, chắc làm cho quận chúa sợ lắm rồi, có thể giữ luôn giải được ngay bên mình. Theo ý tôi, mình phải tra xét rõ ràng xem ai giữ thuốc giải trước đã, sau đó mới tính kế mà làm.

Y trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Huynh đệ, Huyền Minh nhị lão kia thích cái gì hơn cả?

Phạm Dao cười đáp:

- Lộc hiệu sắc, Hạc hiệu tửu thế thôi chứ chẳng còn thích gì nữa.

Dương Tiêu bèn hỏi Trương Vô Kỵ:

- Giáo chủ, có loại thuốc gì làm cho người ta gân cốt mềm nhũn, giống như là uống phải Thập Hương Nhuyễn Cân Tán chẳng?

Trương Vô Kỵ suy nghĩ một chốc, cười nói:

- Nếu muốn cho toàn thân không còn chút hơi sức nào, mơ mơ màng màng buồn ngủ thì không khó, nhưng dùng cho cao thủ thì chỉ được nửa giờ được lực sẽ hết, còn để được lâu dài như Thập Hương Nhuyễn Cân Tán thì không có cách nào cả.

Dương Tiêu cười đáp:

- Được nửa giờ cũng đủ rồi. Thuộc hạ có một kế này, không biết có dùng được hay không, nhờ giáo chủ xem thế nào. Nói là kế thực không bỏ cười. Phạm huynh đệ làm sao dụ được Hạc Bút Ông đi uống rượu, trong rượu bỏ thuốc giáo chủ chế ra. Sau đó Phạm huynh đệ sẽ giải vờ làm dữ nói là trúng phải Thập Hương Nhuyễn Cân Tán của Hạc Bút Ông, lúc đó giải được ở trong tay ai là mình biết liền, thừa cơ đoạt lấy đem ra cứu người.

Trương Vô Kỵ nói:

- Kế đó có dùng được hay không, cũng còn tùy tính tình Hạc Bút Ông ra sao mới biết được, Phạm hữu sứ ông thấy sao?

Phạm Dao duyệt lại trong óc từ đầu chí cuối một lần, thấy kế đó tuy giản dị nhưng không có gì sơ hở liền nói:

- Tôi xem kế của Dương đại ca có thể làm. Hạc Bút Ông tính tình độc ác, nhưng mưu mẹo khôn ngoan không bằng Lộc Trọng Khách, nếu giải được mà ở trong người Hạc Bút Ông, tôi võ công tuy không bằng y nhưng có thể đối phó được.

Dương Tiêu nói:

- Thế nếu giải được ở trong người Lộc Trọng Khách thì sao?

Phạm Dao nhíu mày nói:

- Nếu thì thì khó thật.

Y đứng thẳng lên, tại bên cạnh ngọn đồi đi qua đi lại, một hồi lâu, bỗng vỗ tay một cái nói:

- Nếu như thế, Lộc Trọng Khách khôn ngoan hơn người, đánh lừa y thế nào y cũng nhìn ra được, chỉ có cách nắm đúng chỗ nhược của y. Nếu mình lấy ra để uy hiếp, y tính nặng nhẹ hơn thiệt, có chịu khuất phục hay không mình chưa biết. Đương nhiên chuyện ngang tàng thế này là chuyện mạo hiểm rất lớn, nhưng ngoài cách này ra không còn cách nào hay hơn.

Dương Tiêu hỏi:

- Lão ta có tâm sự gì vậy? Y già người trẻ bụng, có cái thóp nào huynh đè nắm được chăng?

Phạm Dao đáp:

- Mùa xuân năm nay, Nhữ Dương Vương nạp thiếp, có mời mấy người chúng tôi đến hoa sảnh ăn tiệc. Nhữ Dương Vương muốn khoe người thiếp của mình xinh đẹp nên sai tân nương ra chuốc rượu. Tôi thấy đôi mắt cú vọ của Lộc Trọng Khách nhìn hau háu, mồm chảy nước dãi, dường như thèm muốn lắm.

Vì Nhất Tiểu hỏi:

- Rồi sau ra sao?

Phạm Dao đáp:

- Sau chẳng sao cả, đây là ái thiếp của vương gia, dù y lớn mật đến mấy, cũng chẳng dám giở trò gì.

Vi Nhất Tiểu nói:

- Chỉ nhìn hau háu thì đâu đã tội vạ gì?

Phạm Dao nói:

- Chẳng tội vạ gì thì mình làm cho thành tội vạ. Chuyện này phải nhờ đến Vi huynh thi triển khinh công, đến cướp ái cơ của Nhữ Dương Vương đem về, vút vào giường của Lộc Trọng Khách. Cha già dè dặt mười phần đến tám chín sẽ nhin không nổi, thế nào cũng làm láo làm lếu một phen. Nếu y có cố gắng gò cương bờ vực, tôi cũng cứ xông vào phòng, khiến cho y có mồm cũng không cãi được, có rửa cũng không sạch tội, chỉ có nước hai tay dâng giải dược lên thôi.

Dương Tiêu và Vi Nhất Tiểu cùng vỗ tay cười nói:

- Cái kế chặn họng này quả là cao minh. Gã Lộc Trọng Khách kia gian ngoan cách mấy cũng sẽ bị ê mặt.

Trương Vô Kỵ vừa tức cười vừa ngại ngần nghĩ thầm những người thuộc hạ mình hành sự gian trá âm độc, so với các thủ hạ của Triệu Mẫn cũng chẳng khác gì, chỉ điều một bên thiện, một bên ác, hai bên cách biệt rất xa, lấy gậy ông đập lưng ông, có thể nói là dĩ độc công độc. Chàng nghĩ đến đó cũng thấy yên tâm, mỉm cười nói:

- Chỉ có điều làm lụy đến người ái cơ của Nhữ Dương Vương.

Phạm Dao cười đáp:

- Tôi sẽ xông ngay vào phòng, không để cho Lộc Trọng Khách sơ mui gì, thế là xong.

Sau đó bốn người bàn tính cẩn thận, lấy được giải dược rồi sẽ do Phạm Dao đem vào trong tháp, chia cho cao thủ các phái Thiếu Lâm, Võ Đang uống. Trương Vô Kỵ và Vi Nhất Tiểu ở bên ngoài tiếp ứng, một khi thấy Phạm Dao nổi lửa tại chùa Vạn An, thì cũng đốt nhà dân chúng chung quanh, quần hiệp sẽ thừa cơ náo loạn chạy được ra ngoài. Dương Tiêu sẽ mua ngựa trước, dự bị xe cộ chờ sẵn nơi cửa tây, những người chạy ra sẽ chia nhau lên

chạy tới Xương Bình gặp lại. Trương Vô Kỵ nghĩ đến chuyện đốt nhà dân chúng, không khỏi làm liên lụy người vô tội, Dương Tiêu nói:

- Giáo chủ, mọi việc không phải lúc nào cũng hai mặt đều chu toàn. Bọn mình cứu được quân hiệp sáu môn phái ra, mai sau nếu đuổi được Thát tử đó là tạo phúc cho muôn vạn dân lành, hôm nay nếu có phải hại vài trăm gia đình, cái đó cũng không đáng gì.

Bốn người kẻ sách đã định rồi, chia nhau vào thành lo liệu. Dương Tiêu thì đi lo mua ngựa mua xe, Trương Vô Kỵ điều chế một liều thuốc mê. Để cho bớt mùi thuốc, chàng phải thêm ba loại hương liệu để khi trộn vào rượu rồi, uống vào vẫn thấy thơm ngon. Vi Nhất Tiểu đi ra chợ mua một cái túi vải lớn, chờ trời tối sẽ lén vào Nhữ Dương Vương phủ cướp người ái cơ của vương gia.

*

* *

Phạm Dao và Huyền Minh nhị lão vì có nhiệm vụ canh chừng các cao thủ của lục đại môn phái nên đều ở luôn trong chùa Vạn An, còn Triệu Mẫn thì ở trong vương phủ, đến tối mới đánh xe tới chùa học võ. Phạm Dao mang thuốc mê về chùa Vạn An, nghĩ đến hơn hai mươi năm qua Minh giáo chia năm xẻ bảy, bây giờ mới có cơ trung hưng, không uống công lao mình phải chịu muôn vàn khổ sở, trong lòng cảm thấy bồi hồi. Trương giáo chủ võ công cao cường, lại là người thật là nhân nghĩa khiến ai ai cũng tâm phục nhưng vì thiếu cái tính quyết liệt độc địa, không khỏi có tính mềm yếu đàn bà quả là mỹ trung bất túc.

Y ở bệnh cánh tây, còn Huyền Minh nhị lão thì ở tại Bảo Tương tinh xá nơi hậu viện. Bình thời y cũng ngại hai gã này, sợ có khi lộ tẩy nên rất ít giao du, thành thử hai bên ở xa xa nhau, lúc này nghĩ đến việc mời Hạc Bút Ông đi uống rượu mà sao không lộ hình tích quả không phải dễ.

Y nhìn về phía sau chùa thấy mặt trời đang ngả về tây, hơn một nửa của mười ba tầng bảo tháp đã khuất nắng, mái ngói lưu ly trên đỉnh cũng nhạt dần. Y chưa biết phải tính sao, chấp hai tay sau lưng đi lững thững về phía hậu viện, đột nhiên ngửi thấy mùi thịt thật thơm từ hàng hiên đối diện với Bảo Tương tinh xá tỏa ra, chính là nơi ở của Tôn Tam Hủy và Lý Tứ Tồi, hai người trong thân tiền bát hùng.

Phạm Dao chợt động tâm, đi đến trước sương phòng giơ tay đẩy cửa, mùi thịt liền bay thốc vào mũi. Lý Tứ Tồi đang ngồi xỏm dưới đất đang quạt lấy quạt để một cái lò lửa đỏ hồng, trên lò để một cái nồi đất lớn, hương thơm từ đó bay ra. Tôn Tam Hủy thì đang xếp bát dọn đĩa, rõ ràng hai tên đang sắp sửa đánh chén.

Hai người thấy khổ đầu đà đẩy cửa bước vào, giật mình kinh hãi, nhìn y mặt mày dăm dăm không khỏi chợt dạ. Chúng mới rồi đánh chết một con chó vàng ngoài đường, chặt bốn chân lên đem về phòng nấu ăn. Chùa Vạn An là chỗ sư sãi thanh tu, ở trong chùa đun thịt chó quả thực không phải. Chuyện này giá như người ngoài nhìn thấy thì cũng không đến nỗi nào nhưng khổ đầu đà này lại là đệ tử nhà Phật, y mà nổi nóng, đánh cho một trận, hai đứa không sao địch lại. Võ công khổ đầu đà đã cao cường, huống chi lại lỗi về phần họ, nếu như bị đòn cũng đáng.

Hai đứa đang phập phồng lo sợ, thấy khổ đầu đà đi đến bên bếp lửa, mở vung ra, nhìn vào rồi hít một hơi dài dường như muốn nói: "Thơm quá, thơm quá!". Y đột nhiên thò tay vào trong nồi, không kể nước đang sôi sùng sục, nhón lấy một miếng thịt, bỏ vào mồm nhai nhồm nhoàm, chỉ giây lát ăn hết sạch. Y liếm môi xem chừng có vẻ ngon lắm khiến Tôn Lý hai người mừng không để đầu cho hết, vội nói:

- Mời khổ đại sư ngồi xuống đây, ngồi xuống đây. Chúng tôi có biết đầu lão nhân gia cũng thích món thịt cây.

Khổ đầu đà không ngồi, lại thò tay vào nồi bốc thêm một miếng thịt khác, ngồi chồm hồm ngay bên bếp lửa mà ăn. Tôn Tam Hủy muốn lấy lòng y, rót ngay một bát rượu đem đến. Khổ đầu đà cầm bát rượu lên ực một hơi, đột nhiên nhổ toẹt xuống đất, tay trái đưa lên xua xua nơi mũi, ý nói rượu cay quá, uống không vừa miệng, đứng lên tất tả bước ra khỏi phòng.

Tôn Lý hai người thấy y hăm hăm bỏ đi, lại đâm lo, nhưng chẳng mấy chốc lại thấy y tay cầm một bầu rượu lớn quay lại, lúc ấy mới hoàn hồn, vui mừng nói:

- Đúng vậy, đúng vậy. Rượu của chúng tôi không phải loại ngon, khổ đại sư có mỹ tửu đem tới thì thật còn gì bằng.

Hai người vội vàng dọn bàn xếp bát cung kính mời khổ đầu đà ngồi chỗ thượng thủ, đem thịt chó bày đầy một mâm để ngay trước mặt. Khổ đầu đà vỗ

công thật cao cường, là loại đệ nhất trong đám thủ hạ của Triệu Mẫn, bình thời thần tiên bát hùng đâu có dám với cao, hôm nay may sao lại mời được y ăn thịt chó, biết đâu lão nhân gia lại vui lòng truyền cho một hai tuyệt chiêu, thật cả đời dùng không hết.

Khổ đầu đà mở chiếc nút gỗ trên đầu hồ lô, rót ra ba bát. Rượu này màu vàng ánh, đặc sánh như mật ong, vừa rót ra đã bốc lên thơm ngát. Tôn Lý hai người cùng reo lên:

- Rượu ngon quá, ngon quá!

Phạm Dao nghĩ thầm: "Không biết Huyền Minh nhị lão có nhà không, nếu như y đi khỏi chưa về thì phen này mình thật phí công". Y cầm bát rượu bỏ vào nồi nước đang sôi, lúc đó thịt chó nấu đã nhừ, hơi bốc lên càng làm mùi rượu thêm nồng. Tôn Lý thềm nhỏ dãi, đang định cầm rượu lên, khổ đầu đà liền giơ tay ra hiệu dừng vội, bảo hai người bỏ rượu vào hâm trước rồi hãy uống. Ba người thay phiên nhau hâm rượu, mùi bốc ra thơm lừng, Hạc Bút Ông chẳng ở trong chùa thì thôi, nếu không thì dù có cách mấy dây nhà cũng phải ngủi thấy.

Quả nhiên từ bên phía Bảo Tương tinh xá nghe tiếng mở cửa kệt một cái rồi nghe tiếng Hạc Bút Ông:

- Rượu ngon quá, ngon quá, hà hà.

Y chẳng khách khí gì liền đi qua sân đẩy cửa bước vào, thấy khổ đầu đà và Tôn Lý ba người ngồi bên bếp lửa uống rượu ăn thịt, đang lúc thích chí. Hạc Bút Ông ngạc nhiên cười nói:

- Khổ đại sư, hóa ra ngài cũng thích món này, đâu có ngờ mình lại là chỗ đồng đạo với nhau.

Tôn Lý hai người vội đứng dậy mời:

- Hạc công công, mời ngài ngồi uống vài chén, đây là mỹ tửu của khổ đại sư, chẳng mấy khi có được.

Hạc Bút Ông liền ngồi ngay trước mặt khổ đầu đà, hai người là khách mà làm như chủ ăn uống thật tận tình, còn Tôn Lý thành ra kẻ hầu bưng thịt rót rượu. Bốn người cao hứng ngồi uống một hồi, người nào cũng ngà ngà say. Phạm Dao nghĩ thầm: "Ta hạ thủ là vừa". Y liền tự rót cho mình một bát đầy,

tiện tay để cái bầu rượu nằm xuống. Thì ra y đã khoét rỗng cái nút đáy hồ lô, để bột thuốc Trương Vô Kỵ chế ra vào trong đó, bên ngoài bọc hai lần vải. Bầu rượu nếu để đứng thì bột thuốc không xuống được, bốn người chỉ uống rượu bình thường nhưng một khi để nằm xuống, rượu ngấm qua lần vải làm tan thuốc, rượu trong bình nay biến thành rượu độc. Đáy bầu vốn tròn, để đứng để nằm chẳng ai để ý, huống chi bốn người uống đã một lúc lâu, đang lúc mềm môi hơi men bưng bưng.

Phạm Dao thấy Hạc Bút Ông cầm bát rượu lên uống một hơi cạn sạch liền mở nắp rót thêm rượu cho y. Hạc Bút Ông thấy bát của mình đã đầy, tiện tay cũng châm thêm cho Tôn Lý, thấy bát của khổ đầu đà vẫn còn nguyên nên không rót. Bốn người liền bưng bát lên uống ừng ực.

Chỉ trừ Phạm Dao ra, ba người kia đều uống phải rượu độc. Tôn Lý hai người nội lực kém, độc tửu vừa vào bụng, chỉ giây lát đã thấy chân tay bải hoải, toàn thân rã rời không còn chút hơi sức nào. Tôn Tam Hủy liền nói:

- Tứ đệ, bụng ta sao có gì trục trặc.

Lý Tứ Tồi cũng nói:

- Ta ... ta ... cũng dường như trúng độc.

Lúc này Hạc Bút Ông cũng đã thấy khác, vội vận khí, nội tức sao không đưa lên được, mặt liền biến sắc. Phạm Dao liền đứng ngay lên, mặt hầm hầm, chộp ngực Hạc Bút Ông, miệng ú ớ gằm gừ nhưng không nói ra được. Tôn Tam Hủy sợ hãi nói:

- Khổ đại sư, chuyện gì thế?

Phạm Dao giờ ngón tay chấm vào rượu, viết lên trên bàn năm chữ "Thập Hương Nhuyễn Cân Tán". Tôn Lý hai người đều biết Thập Hương Nhuyễn Cân Tán do Huyền Minh nhị lão cất giữ, thấy tình hình trước mắt xem ra khổ đầu đà và mình đều bị trúng phải thuốc độc này. Hai người đưa mắt nhìn nhau, khom lưng nói với Hạc Bút Ông:

- Hạc công công, anh em chúng tôi đâu có dám mạo phạm với lão nhân gia, xin ngài nương tay cho.

Tôn Lý cho rằng Hạc Bút Ông chắc chỉ muốn ra tay đối phó với khổ đầu đà, hai người chẳng may vướng vào tròng, cùng mắc phải cái vạ giữa đàng chứ đối phó với họ thì cần gì phải dùng đến độc dược.

Hạc Bút Ông cũng kinh ngạc vạn phần, Thập Hương Nhuyễn Cân Tán thảng này do y giữ, rõ ràng cất bên trong cây bút mỏ hạc phía bên trái, hai món binh khí đó là vật bất ly thân, dầu có kẻ nào muốn trộm thuốc từ trong mình ra thật không sao làm được. Thế nhưng y vừa vận khí thấy không cách gì có thể dụng lực, thì đúng là trúng phải Thập Hương Nhuyễn Cân Tán không sai vào đâu. Thực ra thuốc mê do Trương Vô Kỵ điều chế tuy có mạnh thật nhưng khác xa Thập Hương Nhuyễn Cân Tán, tình trạng lúc uống vào cũng không giống tí nào. Thế nhưng Hạc Bút Ông chỉ nghe là uống Thập Hương Nhuyễn Cân Tán vào thì gân cốt mềm nhũn, chân tay bải hoải nhưng chính mình chưa hề thử bao giờ, thành ra tuy hai loại thuốc khác nhau xa nhưng y làm sao phân biệt được? Chỉ thấy khổ đầu đà vừa hoảng hốt, vừa giận dữ, còn Tôn Lý hai người đứng bên van xin không ngớt nên không nghi ngờ liền nói:

- Khổ đại sư đừng có nóng, mình là chỗ anh em, tại hạ làm gì có ý gia hại? Chính tôi cũng trúng phải thuốc độc, thân thể rã rời, không biết đứa nào làm trò ma mãnh, thật là lạ.

Phạm Dao lại chấm tay vào rượu viết lên mấy chữ: "Lấy thuốc giải mau". Hạc Bút Ông gật đầu nói:

- Đúng thế, mình uống thuốc giải trước đã, sau đó sẽ tìm tên gian tặc nào giở trò ra tính sổ với nó sau. Giải dược ở bên mình Lộc sư ca, xin khổ đại sư cùng đi với tôi.

Phạm Dao trong bụng mừng thầm, không ngờ kế của Dương Tiêu lại dễ dàng đến thế, biết ngay giải dược đang ở trong tay ai. Y giờ tay nắm cổ tay Hạc Bút Ông, cố ý làm ra vẻ lão đạo đi về phía Bảo Tương tinh xá. Hạc Bút Ông thấy y dường như đi không nổi, trong bụng mừng thầm: "Gã khổ đầu đà này võ công vốn dĩ cực cao, nhưng chưa bao giờ anh em mình có dịp cùng y so tài cao thấp, xem y trúng độc rồi chân đi không vững, chắc nội lực kém mình xa lắm".

Hai người đi đến trước cửa tinh xá, căn phòng phía nam là của Hạc Bút Ông, còn phòng phía bắc là của Lộc Trượng Khách, thấy phòng phía bắc cửa đóng kín mít. Hạc Bút Ông gọi lớn:

- Sư ca có nhà không?

Lập tức có tiếng Lộc Trọng Khách từ bên trong đáp lời. Hạc Bút Ông giao tay đẩy cửa, nào ngờ cửa cài then từ bên trong. Y kêu lên:

- Sư ca mở cửa mau, có việc gấp.

Lộc Trọng Khách nói:

- Chuyện gấp cái gì? Ta đang luyện công, người đừng đến quấy rầy có được không?

Hạc Bút Ông và Lộc Trọng Khách cùng học một thầy, không ai kém ai nhưng một là Lộc Trọng Khách vai sư huynh, hai nữa y trí mưu hơn nhiều nên Hạc Bút Ông đối với y có phần tôn kính, nghe giọng y có vẻ không vui không dám réo nữa.

Phạm Dao nghĩ chuyện này không nên dây dưa, một khi thuốc mê tan rồi thì mình sẽ bị lộ tẩy nên chẳng nói chẳng rằng, ghé vai ẩy một cái, then cửa gãy ra, cánh cửa mở toang, nghe tiếng đàn bà kêu rú lên.

Lộc Trọng Khách đang đứng bên cạnh giường, nghe thấy tiếng cửa mở, quay đầu nhìn ra, vẻ mặt cực kỳ sượng sùng. Phạm Dao thấy trên giường có một người đàn bà, toàn thân quấn trong một chiếc chăn mỏng, chỉ hở cái đầu, bên ngoài tấm vải có buộc dây, trông như một cuộn khăn khăn. Người đàn bà tóc xõa ra ngoài, da dẻ trắng muốt, dung nhan cực kỳ diễm lệ, nhìn ra chính là Hàn thị, người ái cơ Nhữ Dương Vương mới nạp, bụng nghĩ thầm: "Vi Bức Vương quả nhiên giỏi thật, một mình vào ra vương phủ, bắt được Hàn cơ rồi".

Thực ra tuy Nhữ Dương Vương phủ canh gác cẩn mật nhưng tựu trung các võ sĩ chỉ hộ vệ vương gia, thế tử và quận chúa, còn cơ thiếp của Nhữ Dương Vương rất đông nên chẳng ai nghĩ đến việc có người đến cướp đem đi nên phải canh phòng. Hơn nữa Vi Nhất Tiểu đến nhanh như chớp, lại biến hóa thật gọn gàng, vừa vào phủ là vác ngay Hàn cơ đi, thật là thần không hay quỷ không biết. Còn như làm sao bỏ được vào trong phòng Lộc Trọng Khách thật khó hơn nhiều, y phải đợi cả nửa ngày mới gặp được lúc Lộc Trọng Khách ra đi cầu, lên vào đặt Hàn cơ lên trên giường, rồi lạng lẹ bỏ đi.

Lộc Trọng Khách trở về thấy có một người đàn bà nằm trên giường, vội vàng nhảy lên mái nhà, nhìn chung quanh bốn bề thì lúc đó Vi Nhất Tiểu đã

chạy xa rồi, ngoài phòng Tôn Lý vọng ra tiếng ăn nhậu rúc lác, không còn gì khác. Lộc Trọng Khách thấy việc này quả thật quái lạ, nhưng lặng thinh thản nhiên quay về phòng, nhìn lại cô gái kia, không khỏi trố mắt há hốc mồm. Ngày hôm đó vương gia nạp cơ có làm tiệc đãi luôn một số cao thủ hữu danh, nàng Hàn cơ kia lúc kính tửu mồm mỉm cười, Lộc Trọng Khách tuy tuổi đã cao nhưng cũng không khỏi mê mẩn. Y tham đắm hiệu sắc, một đời làm hại không biết bao nhiêu đời đàn bà con gái lương gia, nay thấy Hàn cơ xinh đẹp, trong bụng không khỏi tiếc rẻ, sao không sớm gặp được mỹ nhân. Nếu như trước khi vương gia lấy về mà trông thấy thì làm sao thoát được tay y. Về sau y có nghĩ đến mấy lần nhưng lại kiếm được người mới nên cũng quên đi. Bây giờ không hiểu đâu từ trời rơi xuống nàng Hàn cơ lại nằm ngay trên giường.

Y vừa sợ vừa mừng, suy nghĩ qua lập tức đoán ngay chắc là đại đệ tử Ô Vượng A Phổ biết được tâm ý sư phụ, nên lên đến cướp Hàn cơ đem về. Y thấy nàng thò đầu ra khỏi tán chăn cuốn, mặt cổ nước da trắng ngần, thấp thoáng bờ vai trần, dường như trên người không mặc quần áo, y bụng phập phồng hồi nhỏ vì sao nàng lại tới đây. Hỏi luôn mấy câu, Hàn cơ không trả lời, Lộc Trọng Khách bấy giờ mới biết nàng đã bị điểm trúng huyết đạo, đang toan giơ tay giải huyết, đột nhiên Hạc Bút Ông đến trước cửa, rồi nghe cửa bị khở đầu đà phá vỡ.

Biến cố đó thật là bất ngờ, Lộc Trọng Khách tuy rất ư là quỷ quyệt nhưng muốn che dấu cũng không kịp nữa rồi. Y chợt nghĩ ra, e chừng vương gia phát giác ái cơ bị cướp, sai khở đầu đà đến tróc nã mình, việc đến nước này chỉ còn nước chạy là hơn cả. Chỉ nghe soẹt một tiếng, trọng đầu hươu đã nằm trong tay y, tay trái ôm luôn Hàn cơ lên, toan bề phá cổ sổ nhảy ra.

Hạc Bút Ông kinh hãi kêu lên:

- Sư ca, mau đưa giải dược đây.

Lộc Trọng Khách hỏi lại:

- Cái gì?

Hạc Bút Ông nói:

- Tiểu đệ và khở đại sư chẳng hiểu vì sao trúng phải chất độc Thập Hương Nhuyễn Cân Tán.

Lộc Trọng Khách ú ớ:

- Người nói sao?

Hạc Bút Ông lại nhắc lại lần nữa, Lộc Trọng Khách lạ lùng hỏi:

- Thập Hương Nhuyễn Cân Tán chẳng phải do người giữ hay sao?

Hạc Bút Ông đáp:

- Tiểu đệ chẳng biết táy máy thế nào cả bốn người đang ngồi uống rượu nhậu nhẹt, đột nhiên cả bốn đều bị trúng độc. Lộc sư ca, mau đem thuốc giải cho bọn tôi uống đi nào.

Lộc Trọng Khách nghe nói thế hồn phách bình tĩnh lại, để Hàn cơ lại trên giường, xoay mặt nàng về bên trong. Hạc Bút Ông vốn biết vị sư ca này tính tình phong lưu, trong phòng y có đàn bà con gái, cũng không lấy gì làm lạ nên chẳng để ý, huống chi Hạc Bút Ông trúng độc rồi, hồn vía lên mây còn hơi đầu mà để ý xem người đó là ai. Dầu có bình thời y cũng không nhận ra vì hôm đó trong bữa tiệc nơi vương phủ, Hàn cơ bước ra mời rượu chỉ chào một cái rồi đi, Hạc Bút Ông chăm chăm vào việc uống rượu đầu có để ý xem người đàn bà đeo vòng ngọc, mặc áo gấm kia đẹp hay xấu?

Lộc Trọng Khách nói:

- Mời khổ đại sư về phòng Hạc huynh đệ nghỉ ngơi, tại hạ đem thuốc giải tới ngay.

Y vừa nói vừa giơ tay đẩy hai người ra khỏi phòng. Cái đẩy đó khiến cho Hạc Bút Ông lão đảo, suýt nữa ngã. Phạm Dao cũng loạng choạng bước theo, giả vờ như nội lực cũng mất hết, tuy nhiên y nội lực thâm hậu, gặp ngoại lực tự nhiên sinh ra sức phản kích. Lộc Trọng Khách chỉ giơ tay ra lập tức phát giác sư đệ quả nhiên mất hết nội lực, khổ đầu đà thì giả vờ. Y sợ mình đoán nhầm, lại dụng lực đẩy thêm lần nữa, cả Hạc Bút Ông lẫn khổ đầu đà cùng ngã bổ chửng ra ngoài. Tuy cùng ngã, một người thân thể bông bênh, người kia rơi cái bịch.

Lộc Trọng Khách giả vờ như không cười nói:

- Khổ đại sư, quả thực đắc tội.

Nói rồi y đưa tay ra đỡ, vừa giờ tay đã nắm ngay hai huyết Hội Tông và Ngoại Quan nơi cổ tay khổ đầu đà. Phạm Dao thấy y ra tay như thế, biết ngay mình đã bị bại lộ, tay trái vung lên, dùng trọng thủ đánh ngay vào huyết Hồn Môn trên lưng Hạc Bút Ông, để cho y trong một thời gian thân thể uể oải không cử động được. Trong hai đại cao thủ trừ đi một người, còn một đánh một không sợ gì Lộc Trọng Khách. Y cất tiếng cười khẩy mấy tiếng nói:

- Người không muốn sống hay sao mà dám đi trộm ái cơ của vương gia về đây?

Y vừa mở mồm nói, Huyền Minh nhị lão ngạc nhiên đến ngơ ngẩn cả người. Hai người biết khổ đầu đà đã mười lăm, mười sáu năm qua, chưa từng nghe y mở miệng nói một câu nào, vẫn tưởng trời sinh y câm. Lộc Trọng Khách tuy biết y chẳng phải tốt lành gì nhưng không ngờ y lại nói được, nên nghĩ ngay nếu như y cố tình đóng vai câm như thế thì tình cảnh như mình bây giờ ắt phải nguy nan, liền nói:

- Thì ra khổ đại sư không phải câm thật, hơn mười năm nay khổ tâm đóng kịch như thế là do có gì?

Phạm Dao đáp:

- Vương gia biết người có bụng không ngay, sai ta giả làm thằng câm để tiện gần người giám sát.

Câu đó đúng ra có rất nhiều sơ hở nhưng lúc này Hàn cơ đang nằm trên giường, Lộc Trọng Khách trong bụng có tà ý, không thể không tin, hướng chỉ y vốn biết rõ Nhữ Dương Vương thích bày chuyện ràng buộc tròng tréo đối với thuộc cấp. Câu đó của Phạm Dao nói ra, Lộc Trọng Khách thấy thót cả ruột liền hỏi:

- Vương gia sai người đến bắt ta ư? Ha ha, khổ đại sư võ nghệ tuy cao nhưng chưa chắc đã bắt Lộc Trọng Khách này giờ tay chịu trời được đâu?

Nói rồi y liền vung lộc trọng lên toan động thủ. Phạm Dao cười nói:

- Lộc tiên sinh, khổ đầu đà tuy võ công không bằng được ông, nhưng chắc hai bên cũng không hơn kém bao nhiêu. Nếu ông muốn đánh bại tôi, e rằng trong một hai trăm chiêu chưa chắc đã thắng. Ông thắng tôi một vài chiêu thì dễ nhưng nếu tính chuyện vừa ôm Hàn cơ đi, lại cứu cả sư đệ, Lộc Trọng Khách chắc gì đã có đủ tài làm chuyện đó.

Lộc Trọng Khách đưa mắt nhìn sư đệ, biết lời của khổ đầu đà chẳng phải ngoa. Y hai sư huynh đệ từ nhỏ học nghệ với nhau, lớn lên cho tới lúc già, mấy chục năm qua chưa rời xa nhau lấy một ngày. Hai người đều không vợ không con, có thể nói coi người kia như chính sinh mạng mình, bảo y bỏ sư đệ chạy lấy một mình, ắt không nỡ nào làm như thế.

Phạm Dao thấy y có vẻ động tâm liền quát gọi Tôn Lý hai người vào phòng, đóng chặt cửa lại nói:

- Lộc tiên sinh, việc này chưa bị bại lộ, cứ tin vào khổ đầu đà này nhất định sẽ che đậy cho ông đến nơi đến chốn.

Lộc Trọng Khách lạ lùng hỏi:

- Làm thế nào mà che đậy được?

Phạm Dao không quay đầu lại, thò tay ngược về sau điểm luôn huyệt cam và huyệt tê của hai gã Tôn Lý, thủ pháp nhanh nhẹn, nhận huyệt chuẩn xác, Lộc Trọng Khách cũng phải ngậm thán phục. Chỉ nghe khổ đầu đà nói tiếp:

- Chính ông không nói ra, lệnh sư đệ chắc chẳng thể nào làm khó sư huynh được, khổ đầu đà là người cam, từ nay vẫn là người cam không nói. Còn hai vị huynh đệ này, khổ đầu đà sẽ giúp ông bằng cách điểm vào tử huyệt để diệt khẩu, cái đó cũng chẳng đáng gì.

Tôn Lý hai người kinh hoàng thất sắc, nghĩ thâm chuyện này vốn dĩ chẳng liên quan gì đến mình, có ngờ đâu chỉ vì vài miếng thịt chó mà tội vạ ở đâu giáng xuống đầu, tuy muốn ngỏ lời van xin nhưng lại mở miệng không được. Phạm Dao lại chỉ vào Hàn cơ nói:

- Còn như cô hầu này, lão nạp đã sẵn hai phương sách. Một là phui tay phui chân, đem cô ta và Tôn Lý hai người xách đến chỗ nào vắng vẻ cho mỗi người một đao, báo cho vương gia hay cô nàng và tên đi đực Lý Tứ Tồi tăng tị với nhau, hai đứa bỏ trốn bị khổ đầu đà bắt được, nổi giận giết cả gian phu dâm phụ, giết lây cả tên Tôn Tam Hủy. Cách thứ hai là do chính ông đem cô nàng đi dấu một nơi, về sau nếu có tiết lộ cơ mật cái đó là toàn ở ông cả.

Lộc Trọng Khách không khỏi quay đầu lại nhìn Hàn cơ một cái, thấy ánh mắt nàng đầy vẻ khẩn cầu, rõ là muốn y nhận giải pháp thứ hai. Lộc Trọng Khách nhìn khuôn mặt xinh đẹp trời cho kia, nếu như một đao giết chết quả thật là đáng tiếc, trong lòng rung động liền nói:

- Đa tạ người đã sắp xếp cho ta chu đáo như thế. Vậy người muốn ta làm gì nào?

Y biết rằng khổ đầu đà ắt có chuyện nhờ mình, nếu không chắc chắn thế nào bỏ qua. Phạm Dao đáp:

- Việc này cũng thật là dễ. Chương môn phái Nga Mi Diệt Tuyệt sư thái và tôi giao tình rất thâm, cô gái trẻ tuổi họ Chu kia là con tư sinh của tôi với lão ni cô. Cầu ông cho chút giải dược, rồi thả hai người đó ra. Trước mặt quận chúa, một mình lão nạp nhận hết cả, nếu mà có làm liên lụy đến ông thì gia đình khổ đầu đà và Diệt Tuyệt lão ni, trai trộm cắp, gái bán phấn buôn hương, chết không toàn thây, đời đời không được siêu sinh.

Y nghĩ Lộc Trọng Khách tính tình phong lưu, nếu dùng ngay truyện gái trai ra làm cớ thì dễ khiến y tin hơn. Y nghe Dương Tiêu nói anh em Minh giáo rất đông người chết dưới kiếm của Diệt Tuyệt sư thái, nên đặt ra ngay câu chuyện hoang đường hòa thượng ni cô kia. Y cả đời tà tính thành thói, ăn nói hành động không thể nào như một chính nhân quân tử bình thường. Còn như thể thốt "trai trộm cắp, gái bán phấn buôn hương" gì gì nữa, y cũng chẳng để tâm.

Lộc Trọng Khách nghe xong ngẩn người, nhưng lập tức mỉm cười, nghĩ thâm gã đầu đà này mọi chuyện đem ra bức bách mình thì ra là để cứu mạng tình nhân già cùng với đứa con gái, âu cũng là chỗ thương tình, việc này tuy rất nhiều nguy hiểm, nhưng đổi lại được một tuyệt sắc giai nhân, âu cũng đáng. Y thấy khổ đầu đà có chuyện cầu mình, trong bụng cõi được mỗi lo cười đáp:

- Vậy thì cướp ái cơ của vương gia đem tới đây, chắc cũng là do tay khổ đại sư phải không?

Phạm Dao đáp:

- Chuyện lớn như thế, lẽ nào chỉ tay không đến xin? Cũng phải có gì đền đáp chứ.

Lộc Trọng Khách mừng lắm, nhưng còn e bên ngoài có người nên không dám cười thành tiếng. Đột nhiên y nghĩ lại hỏi thêm:

- Thế thì sư đệ của ta tại sao lại trúng phải Thập Hương Nhuyễn Cân Tán? Độc dược này người ở đâu mà có được?

Phạm Dao đáp:

- Cái đó có khó gì đâu? Lệnh sư đệ hiện đang giữ độc dược, y là người tham ăn thích uống, uống đến lúc ngà ngà, khổ đầu đà ăn cắp gì mà không được?

Lộc Trọng Khách không còn nghi ngại gì nữa liền nói:

- Hay lắm! Khổ đại sư, huynh đệ kết giao bằng hữu với người, ta quyết không bán người mà người cũng đừng đẩy ta vào chỗ khó như thế này nữa.

Phạm Dao chỉ vào Hàn cơ nói:

- Lần tới nếu còn một việc khó mà xinh đẹp như thế này, xin Lộc tiên sinh cứ sắp đặt để đưa khổ đầu đà vào tròng, lão nạp vui vẻ mà nhận ngay.

Hai người nhìn nhau cười, nhưng trong bụng mỗi người một chủ ý. Lộc Trọng Khách ngầm tính toán, chuyện khó khăn trước mắt một khi qua rồi, làm sao xuất kỳ bất ý giết chết gã ác đầu đà này. Phạm Dao biết rằng Lộc Trọng Khách tuy nhất thời bị mình bức bách, nhưng Huyền Minh nhị lão là loại người cỡ nào, bị một võ đầu như thế đâu lẽ chịu bỏ qua, chỉ đợi khi an trí Hàn cơ xong xuôi, giải được huyết cho Hạc Bút Ông rồi, lập tức sẽ kiếm mình động thủ, nhưng khi đó các cao thủ sáu đại môn phái đã cứu xong, mình đã cúp đuôi chạy mất rồi.

Phạm Dao thấy Lộc Trọng Khách chân chừ không chịu đưa thuốc giải ra, nghĩ bụng nếu mình thúc giục, y sẽ càng làm khó thêm, nên ngồi xuống cười nói:

- Lộc huynh sao không giải khai huyết đạo cho Hàn cơ, cả bọn cùng uống vài chén cho vui? Dưới đèn ngắm mỹ nhân, cái điểm phúc đó mấy kiếp tu để gì có được.

Lộc Trọng Khách biết rằng chùa Vạn An người qua kẻ lại, Hàn cơ ở đây thêm khắc nào thì thêm một phần nguy hiểm liền lấy trượng sừng hươu ra, mở một nhánh, lấy một cái chén đổ vào chén một ít bột phấn nói:

- Khổ đại sư, người quả là thần cơ diệu toán, huynh đệ cam chịu lép vế, giải được đây mau cầm lấy.

Phạm Dao lắc đầu:

- Có chút xú bột như thế thì làm được trò gì?

Lộc Trọng Khách nói:

- Đừng nói chi cứu hai người, đến sáu bảy người cũng đủ.

Phạm Dao nói:

- Sao người nhỏ mọn thế, cho thêm chút nữa thì đã sao? Nói thực, các hạ túc trí đa mưu, khổ đầu đà này sợ lại bị mắc hõm nữa.

Lộc Trọng Khách thấy y đòi thêm thuốc giải, đột nhiên khởi nghi nói:

- Khổ đại sư, người định cứu chẳng phải chỉ Diệt Tuyệt sư thái và lệnh ái mà thôi, phải không?

Phạm Dao đang định nói khéo để giải thích cho qua, bỗng nghe bên trong chùa có tiếng chân rầm rập, bảy tám người chạy tới, nghe một người nói:

- Dấu chân đến tận đây, không lẽ Hàn cơ lại ở trong chùa Vạn An chăng?

Lộc Trọng Khách mặt liền biến sắc, chớp ngay cái ly chứa thuốc giải, bỏ ngay vào bọc, cho rằng Khổ đầu đà phục sẵn người ở bên ngoài đợi vừa có giải được liền phản mình ngay.

Phạm Dao xua tay, bảo y đừng kinh hoảng, lấy một chiếc chăn mỏng trùm lên người Hàn cơ từ đầu đến chân rồi bỏ màn che xuống. Lại nghe một người hỏi:

- Lộc trọng tiên sinh có nhà không?

Phạm Dao chỉ chỉ vào miệng mình, ý muốn nói mình câm, nên bảo Lộc Trọng Khách lên tiếng trả lời. Lộc Trọng Khách lớn tiếng quát:

- Cái gì thế?

Người kia đáp:

- Vương phủ có một cơ nhân bị gian đồ cướp đi, theo dấu kẻ gian thì tới chùa Vạn An.

Lộc Trọng Khách hăm hăm nhìn Phạm Dao, ý muốn nói: "Nếu không phải người cố ý giả họa, với tài nghệ của người làm sao lại có dấu chân

được?". Phạm Dao liền nhếch mép cười, giơ tay ra hiệu bảo y đuổi gã này đi, trong bụng nghĩ thầm: "Vi Bức Vương vu vạ tài thật, để dấu chân từ vương phủ tới tận đây".

Lộc Trọng Khách liền cười khẩy đáp:

- Các người không biết chia nhau đi lùng kiếm, tới đây léo nhéo cái gì?

Với địa vị và võ công như y, ai nấy đều hết sức kiêng nể, người kia vội vàng vâng dạ, không dám nói thêm gì nữa, lập tức phân phái anh em tra tìm những vùng chung quanh. Lộc Trọng Khách biết lúc này chung quanh chùa Vạn An có rất đông người tra xét, tuy bọn họ không dám vào phòng mình mà tìm, nhưng ôm được Hàn cơ đi nơi khác để dấu thật không phải dễ, không khỏi nhủ mảy mậm nhìn khổ đầu đà.

Phạm Dao bỗng nghĩ ngay một kế hạ giọng nói:

- Lộc huynh, chùa Vạn An có một nơi rất tốt, mình tạm dấu cục cưng này, qua một ngày một buổi bên ngoài tra xét dần ra, lúc đó đem đi cũng chưa muộn.

Lộc Trọng Khách giận dữ nói:

- Trừ phi dấu ngay trong phòng người thì được.

Phạm Dao cười:

- Người đẹp thế dấu ở phòng tôi, lão đầu đà chắc đầu đã không động lòng, Lộc huynh không ghen đấy chứ?

Lộc Trọng Khách hỏi lại:

- Thế người bảo dấu ở đâu?

Phạm Dao mỉm cười giơ tay chỉ ngọn tháp ngoài cửa sổ. Lộc Trọng Khách thông minh cơ cảnh, thoáng cái biết ngay, giơ ngón tay cái lên khen:

- Hay lắm!

Bảo tháp đó là nơi giam giữ các cao thủ lục đại môn phái, tổng quản trông nom chính là đại đệ tử của Lộc Trọng Khách Ô Vương A Phổ, người khác có nghi là nghi chỗ khác, chứ không ai lại ngờ rằng ái cơ của vương gia lại bị

bắt đầu nơi nhà giam canh phòng giới bị cản mặt này. Phạm Dao hạ giọng nói:

- Lúc này trong viện không có ai, chẳng nên chậm trễ, động thủ ngay đi.

Y cuốn bốn bề cái chăn trên giường lại, dấu kỹ Hàn cơ ở bên trong thành một cái bọc lớn, nhắc lên giao cho Lộc Trọng Khách. Lộc Trọng Khách nghĩ thầm người không làm lại đây cho mình, ta vừa vác Hàn cơ ra khỏi cửa người liền kêu toáng lên, lúc đó tang chứng rành rành, còn chối cãi vào đâu được nữa, mặt không khỏi biến sắc, không dám đưa tay nhận. Phạm Dao biết bụng dạ y liền nói:

- Đã giúp thì giúp cho trót, tiền Phật tiền tặc Tây phương, khổ đầu đà hôm nay làm thêm vụ đưa dâu nữa thì đã sao nào? Ai bảo mình có việc phải cầu người làm chi?

Nói xong nhắc cái bọc lên, đẩy cửa bước ra, nói nhỏ:

- Người đi trước dẹp đường, nếu có kẻ nào ngăn trở tra vấn, giết quách nó đi.

Lộc Trọng Khách nghiêng người lách qua, nhưng không dám đưa lưng ngay mặt Phạm Dao, sợ y từ sau đánh lén. Phạm Dao đưa tay khép cửa lại, công Hàn cơ đi lên bảo tháp.

Lúc đó đã cuối giờ tuất, ngoại trừ võ sĩ canh gác bảo tháp ra, không còn ai khác. Các võ sĩ thấy Lộc Trọng Khách và Phạm Dao, lập tức khom mình hành lễ, cung kính đứng tránh qua một bên. Hai người chưa đến chân tháp, Ô Vượng A Phổ được thủ hạ báo tin, đã chạy ra nghinh tiếp nói:

- Sư phụ, lão nhân gia hôm nay có hứng hay sao mà lên bảo tháp ngồi chơi?

Lộc Trọng Khách gạt đầu, cùng Phạm Dao đang toan tiến lên bỗng nhiên từ chiếc cửa tròn ở phía tây một người bước ra, chính là Triệu Mẫn.

Lộc Trọng Khách có tật giật mình, kinh hoảng không để đầu cho hết, lại tưởng Triệu Mẫn đích thân đem thủ hạ đến bắt y, không biết tính sao chỉ đành thu hết cam đảm cùng Phạm Dao và Ô Vượng A Phổ tiến lên vái chào. Đêm hôm qua bọn Trương Vô Kỵ đến quấy rối, Triệu Mẫn có biết đầu tất cả

Minh giáo chỉ có ba người, e ngại họ đem đại đội nhân mã đến tấn công nên muốn đích thân đến tháp xem xét, thấy Phạm Dao ở đây liền mỉm cười nói:

- Khổ đại sư, tôi đang định đi tìm ông đây.

Phạm Dao gật đầu, bình thản như không. Triệu Mẫn nói:

- Tôi muốn ông đi cùng với tôi đến một nơi.

Phạm Dao trong bụng kêu khổ thầm: "Mãi mới dụ được Lộc Trọng Khách vào trong bảo tháp mình sẽ ra tay rồi đoạt lấy giải dược của y thế là thành công, ngờ đâu con nhãi này lại đến đây tìm mình". Đã toan tìm cách thoái thác không đi, nhưng nhất thời không tìm ra được cách nào, hướng chỉ y lại giả câm, nếu muốn từ chối cũng không nói nên lời được. Tình cấp trí sinh, nghĩ thầm: "Để mặc cho Lộc Trọng Khách tìm cách nào vậy". Y liền chỉ cái bọc trên tay mình, quay sang Lộc Trọng Khách lắc lắc mấy cái. Lộc Trọng Khách hoảng hốt, trong bụng chửi thầm khổ đâu dā hại mình không ít. Triệu Mẫn hỏi:

- Lộc tiên sinh, cái bọc của khổ đâu dā đựng gì thế?

Lộc Trọng Khách đáp:

- à, à, đó là chân gối của khổ đại sư đấy mà.

Triệu Mẫn lạ lùng hỏi:

- Chân gối? Khổ đại sư mang chân gối đi đâu?

Nàng mỉm cười nói tiếp:

- Khổ đại sư thấy tôi tối dạ quá, không chịu thu làm đệ tử, tức mình ôm chân gối đi không ở nữa đấy ư?

Phạm Dao lắc đầu, tay phải chỉ trở lung tung, nghĩ thầm: "Cứ để cho Lộc Trọng Khách nghĩ ra nói láo, mình câm cũng có cái lợi của người câm". Triệu Mẫn trông không hiểu y làm thế nghĩa là sao, chỉ đành nhìn Lộc Trọng Khách chờ y giải thích. Lộc Trọng Khách động linh cơ có ngay một câu liền nói:

- Chuyện như thế này, tối hôm qua mấy ma đầu của Ma giáo đến phá rối, thuộc hạ e ngại bọn hạ có âm mưu lớn ... biết đâu ... biết đâu ... chúng lại

không đến tháp cứu người. Thành thử sư huynh đệ thuộc hạ cùng khổ đại sư quyết định ở ngay trên tháp, tự mình canh phòng để khỏi làm hỏng việc lớn của quận chúa. Cái bọc chần gối này là đồ ngủ của khổ đại sư.

Triệu Mẫn mừng lắm, cười nói:

- Tôi vẫn định nhờ Lộc tiên sinh và Hạc tiên sinh đích thân trông coi, có điều như thế làm nhọc các ông quá nên không dám mở miệng. Ngờ đâu ba vị lại chia xẻ mối lo với tôi, thật còn gì bằng. Có Lộc Hạc hai vị ở nơi đây trấn giữ, bọn ma đầu đâu có dám héo lánh đến, tôi khỏi phải lên tháp trông coi làm gì. Khổ đại sư theo tôi đi đằng này một chút.

Nói xong nàng nắm tay Phạm Dao. Phạm Dao không còn cách nào khác, nghĩ thâm như lúc này có nói toạc âm mưu của Lộc Trọng Khách thì cũng chẳng đi đến đâu, thứ nữa Hàn cơ đang ở trong tay mình, chưa chắc đã làm cho Triệu Mẫn tin được, đành giao cái bọc lại cho Lộc Trọng Khách. Lộc Trọng Khách giờ tay đỡ lấy nói:

- Khổ đại sư, tôi đợi ông ở trên tháp nhé.

Ô Vượng A Phổ nói:

- Sư phụ, để đệ tử mang bọc chần gối cho.

Lộc Trọng Khách cười đáp:

- Không sao, đây là đồ của khổ đại sư, thầy đang muốn lấy lòng ông ấy tự mình mang lên cũng được.

Phạm Dao nhếch mép cười, giờ tay vỗ vào cái bọc một cái, chính trúng ngay môn của Hàn cơ. Cũng may nàng ta đã bị điểm huyết nên không thể kêu lên được, nhưng Lộc Trọng Khách cũng sợ đến mặt tái mét, không dám dây dưa thêm nữa, quay sang chào Triệu Mẫn rồi vác Hàn cơ đi lên tháp. Y trong bụng đã tính sẵn, một khi vào trong tháp rồi lập tức lấy chần mền thật ra đổi ngay, nếu như khổ đầu đà có cáo giác với Triệu Mẫn thì y cũng nhất định chối phắt đi.